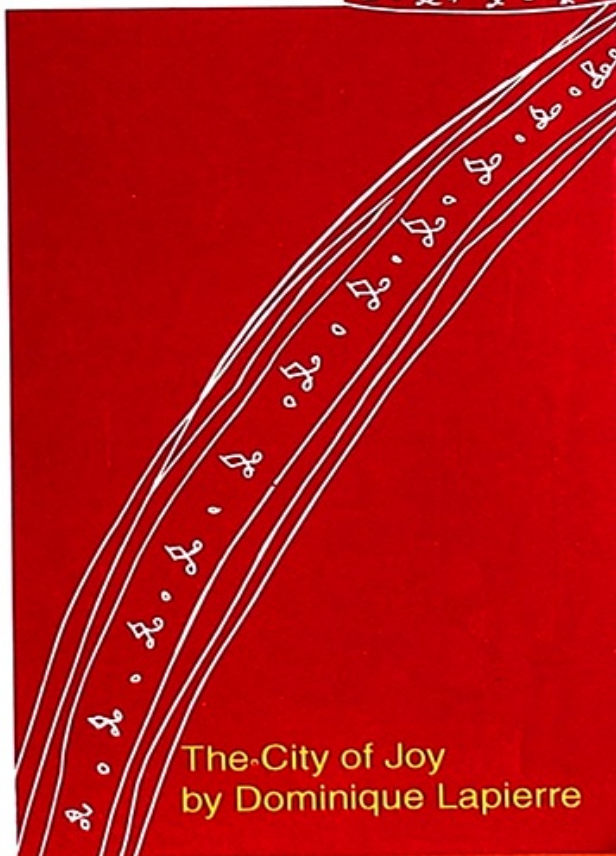

သုခမြို့တော်

မြသန်းတင့်

The City of Joy
by Dominique Lapierre

အခန်း(၁)

မြသန်းတင့်

သုခမြို့တော်

မြသန်းတင့်

(၁၉၂၉-၁၉၉၈)

၁၉၂၉ ခုနှစ် ၊ မေလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့၌ အဖ ရှေ့နေ ဦးပေါတင့်၊ အမိ ဒေါ်လှိုင်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့နှင့် ဥပဒေဘွဲ့ ရရှိသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် တွင် ‘ဒုက္ခသည်’ ဝတ္ထုတိုကို စတင်ရေး သားခဲ့ပြီး ပဒေသာ၊ သွေးသောက်၊ ရှုမဝ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ လင်းယုန် စသည့် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များ ၌ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်၊ ဆောင်းပါးများ ရေး သားသည်။ စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်းကို ကိုသန်းတင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မောင်ကြည်လင်၊ အောင်လင်းတို့နှင့်အတူ ဦးဆောင်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး စာရေး ဆရာအသင်း၏ စာပေမဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ‘ပြည်တော် သစ်’ ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ တိုးတက်ရေး သတင်းစာတွင် နိုင်ငံခြားရေး အယ်ဒီတာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုမှစ၍ ကလောင်အမည် ကို ‘မြသန်း’ မှ ‘မြသန်းတင့်’ သို့ ပြောင်းသည်။

ပင်ကိုယ်ရေး နှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ရာခန့် ရေး သားခဲ့သည်။ ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုများ အနက် နွဲ့ထဲကကြာ၊ အမှောင်ရိပ်ဝယ်၊ မာယာဘုံ၊ ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကိုဖြတ်မည် တို့သည် ထင်ရှား၍ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ အနက် ‘စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး’ သည် ၁၉၇၂ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု၊ ‘လေရှူးသုန်သုန်’ သည် ၁၉၇၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု၊ ‘ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်’ သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု၊ ‘သုခမြို့တော်’ သည် ၁၉၉၂ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု

‘အချစ်မိုးကောင်းကင်’ သည် ၁၉၉၅ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာမြသန်းတင့်သည် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ ရက်နေ့ည (၉:၁၅)တွင် ကွယ်လွန်သည်။

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော် သည် ပြင်သစ်အမျိုးသား စာရေး ဆရာ ခိုးမီးနီလာပီယဲ၏ ‘သုခမြို့ .တော် ’ကို ၁၉၈၇ ခုနှစ် က ‘စံပယ်ဖြူ’ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်အ ဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ‘စံပယ်ဖြူ’ မဂ္ဂဇင်းရပ်ဆိုင်းသွားသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သည့် ဝတ္ထုသည် အပြီးမသတ်သေးဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် သည် ‘သုခမြို့.တော် ’ ကို ပြီးပြတ်အောင် ရေး ပြီး ထုတ်ဝေသူလက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည်။

၁၉၉၁ ခု၊ နှစ် လယ်လောက်တွင် မူ လာပီယဲ၏ ‘သုခမြို့.တော် ’ နှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ‘တိုင်းမဂ္ဂဇင်း’ တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ယခုစာအုပ်တွင် စာရေး သူ၏ စကားလက်ဆောင်အ ဖြစ် ထိုသတင်းဆောင်းပါးကို မြန်မာပြန်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

‘တိုင်းမဂ္ဂဇင်း’ တွင် ပါသည့် သတင်းဆောင်းပါးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆင်းရဲသားတို့၏ ချွေးဖြင့် ရတတ်သမျှတို့ကို စုစည်းထားသော အကျိုးအပဲ၊ အစုတ်အပြတ် ပုံများ ပေါ်မှနေ၍ ကာလကတ္တားမြို့၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ သည် အလျှ အလျှ ပေါ်ပေါက်လာနေကြသည်။ ချမ်းသာသော နိုင်ငံခြားသားများ သည် ခရီးဝေးမှ ရောက်လာကြကာ ထိုဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များ အနီးတွင် ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်အတုများ ကို လာရောက် တည်ဆောက်နေကြသည်ဆိုလျှင် ယင်းမှာ ရုပ်ရှင်များ ထဲတွင် သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

“သို့ရာတွင် ကာလကတ္တား မြို့သူမြို့သားတို့ကို စိတ်ဆိုးစေသော

အနောက်တိုင်း လူချမ်းသာတို့၏ ပြီးပြက်တောက်ပသော ကျူး ကျော်ဝင်ရောက်မှု သည် တကယ်အစစ်အမှန် ပေးပေါက်ခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ် ၁၂ ပတ်အတွင်း က ဗြိတိသျှလူမျိုး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ရိုလန်ဂျော်ဖီ ခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၁၂၀ ပါသည့် ရုပ်ရှင်တစ်ဖွဲ့သည် စာရေး ဆရာ ခိုမီးနိလာပီယံ၏ ရောင် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် ‘သုခမြို့တော်’ ကို ကာလကတ္တားတွင် လာ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ ကာလကတ္တားမြို့၏ ဆင်းရဲသားများ အား ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သော လည်း ဝတ္ထုကို ကာလကတ္တား မြို့သူမြို့သားများ က နှစ်သက် ခြင်းမရှိကြ။ ရုပ်ရှင်ကိုလည်း ထိုသို့ သဘောထားနေကြသည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသူများ သည် သရုပ်ပီပြင်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြာ စားကြသည်။ အချို့သော ပြကွက်များ ကို ဝတ္ထုထဲတွင် ပါသည့် နေရာများ သို့ သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရုပ်ရှင်ကားကို တစ်နေရာတည်းတွင် သာ ရိုက်နေလျှင် အနှောင့်အယှက်များ ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လာ ၁.၄ သန်း အကုန်ခံကာ ကာလကတ္တားရှိ ၂၅ ဟက်တာကျယ်ပြန့်သော သင်္ဘောကျင်း မြေကွက်လပ်ထဲတွင် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ ကို ပုံတူတည်ဆောက်၍ ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။ ညစ်ပတ်သော လမ်းကြားကလေးများ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြပ်ခိုးတွေ မည် နက်ညစ်ပတ်နေသော အုတ်တိုက်ငယ်များ ကို ဆောက်ရသည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ပေါင်း ၆၀ ကို ဖန်တီးရသည်။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ရေဆိုးမြောင်းကြီးများ ထဲတွင် အညစ်အကြေးတွေ လောင်းထည့်ရသည်။ အလုပ်သမား ၃၀၀ ကျော်တို့က ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ကလေးထဲမှ ဝါးတံကလေးများ ကို ဆောက်ကြသည်။ အမိုးများ ကို ထုထားသည့် သံပြားများ ဖြင့် မိုးရသည်။ တံခါးအဖောက်အချပ် ၃၂၀ ကို လုပ်ရသည်။ ရွှံ့စောင်းနေသည့် ပြတင်းကြေးပေါင် ၄၂၅ ခုတို့ကို လုပ်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ဒီဇိုင်း ထုတ်လုပ်သူ ရွှင်ဝေါ့ကားသည် ထိုပစ္စည်းများ ကို ကာလကတ္တားမြို့ရှိ အဟောင်းဆိုင် အနံ့အပြား၊ ဂိုဒေါင် အနံ့အပြားတွင် လိုက်လံဝယ်ယူ စုဆောင်းခဲ့ရသည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းတွင် လေမုန်တိုင်း ကျခန်းနှင့် မိုးရွာခန်းကို ရိုက်ရန်အတွက် လေမှုတ်၊ ရေမှုတ်သည့် စက်ကြီးတစ်လုံးကို တည်ဆောက်ရသည်။ လေယာဉ်ပန်ကာကြီးများ ဖြင့် လုပ်သည့် လေမှုတ်ပန်ကာကြီးများ က တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၂၀ အရှိန်ရှိသော လေကို မှုတ်ထုတ်ပေးကြသည်။ ကရိန်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှ ဆွဲထားသော ကြီးမားသည့် ရေပန်းကြီးများ က အလိပ်လိပ်တက်လာသော ရေထုတ်သဏ္ဍာန် ပေါ်စေရန်အတွက် တစ်မိနစ်လျှင် ရေလစ်တာပေါင်း ၁၂,၅၀၀ ကို ပန်းထုတ်ပေးနေကြသည်။ လေမုန်တိုင်းကြောင့် ဇာတ်ကားထဲတွင် ပါသည့် ဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်သို့ အမိုးကြီးပြုတ်ကျသွားသည်။ (ခေါင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျရာတွင် ထိခိုက်ခြင်းမရှိရအောင် အထူးပြုလုပ်ထားသည့် ဟိုက်ဒရောလစ်စက်ဖြင့် အမိုးကို ဖြုတ်ချရသည်။) ရေကြီးသဖြင့် သရုပ်ဆောင်မှာ ရေဆိုးမြောင်းကြီးထဲသို့ မျောပါသွားရသည်။

“သို့ရာတွင် ဒါရိုက်တာ ဂျော့ဇီအဖို့ကား ဟိုက်ဒရောလစ်စက်ကြီးများ ဖြင့် ကူသော်လည်း ခံရချက် မသက်သာလှပါ။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူ့ရုပ်ရှင်ကားသည် ကာလကတ္တားမြို့ကြီး၏ ဆင်းရဲပုံကို ရိုက်ကူးထားသည့် ရုပ်ရှင် ဖြစ်သည်ဆိုကာ အာဏာပိုင်များ က ရိုက်ကူးခွင့်ပြုရန် နှောင့်နှေးနေကြသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလဇာတ်ညွှန်းကို ၁၄ ကြိမ်မြောက် ပြင်ဆင်တင်ပြပြီးနောက် ယမန်နှစ် ကုန်ခါနီး တွင် အာဏာပိုင်တို့က သူ့ဇာတ်ကားကို ရိုက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်သည် ဝတ္ထုနှင့်မတူတော့ဘဲ တော် တော် များများ ပြောင်းပစ်ခဲ့ရသည်။ အာဏာပိုင်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရရှိမှုဖြင့် ဒါရိုက်တာ၏ ပြဿနာသည် အဆုံးမသတ်သေးပါ။ ရုပ်ရှင်စရိုက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ပိုစတာများ ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော လူအုပ်များ က ဆန္ဒပြကန့်ကွက်ကြပြန်ပါသည်။ ‘သုခမြို့တော် ကို ဖိမ်မယ်မြို့တော် အဖြစ် မပြောင်းနဲ့’ ဟု ပိုစတာများ တွင် ရေး ထားသည်။ ရှေ့နေများ ကလည်း ဇာတ်ညွှန်းသည် ၁၉ ရာစုနှစ် က အိန္ဒိယဘာသာရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို အသရေပျက်စေသည်ဟု (အခြေအမြစ်မရှိဘဲ) စွပ်စွဲကာ ရုံးတော် တွင် တရားစွဲဆိုထားကြသည်။ ရိုက်ကွင်းတစ်ခုတွင် လူရမ်းကားအချို့က လာရောက်၍ ရိုက်ကွင်းကို လာရောက်ပိတ်ပင်သွားကြသည်။ အမည်

မသိသူများ က လုပ်လက်ပစ်ခံရမှုများ ဖြင့် ရိုက်ကွင်းတစ်ခုကို လာရောက်ပစ်ခတ်သွားကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အထိအခိုက်တော့ မရှိပါ။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်နှစ် ဦးက ရိုက်ကွင်းတိုင်းကိုလိုက်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းအရ ရိုက်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးကြသည်။ “ဒီလောက်ဆင်ဆာလုပ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံရယ်လို့ ဘယ်မှာမှ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဒါရိုက်တာ ဂျော်ဖီက ညည်းသည်။

ယင်းတို့မှာ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါသည့် သတင်းဆောင်းပါးမှ အချက်အလက်အချို့ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ‘သုခမြို့တော်’ ကို ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားလေပြီ။ အနောက်နိုင်ငံ ဝေဖန်သူများ ကမူ သူ့ရုပ်ရှင်ကားကို ချီးကျူး ကြိုဆိုကြသည်။ ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင် ဘယ်လောက်ကွဲလွဲမည် ကိုမူ မပြောနိုင်သေးပါ။

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်တွင် မူ လူမျိုးရေး အရ၊ ဘာသာရေး အရ ထိခိုက်စေနိုင်သည်ဟု ယူဆရသော အချက်အလက် အနည်းငယ်မှအပ အပြည့်အစုံ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဝတ္ထုကို ဖော်ပြခဲ့သော ‘စံပယ်ဖြူ’ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ထုတ်ဝေသော လောကသစ် စာပေတိုက်တို့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

မြသန်းတင့်
၂၉-၆-၁၉၉၂
...

အခန်း (၁)

သူပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် မဂိုစစ်သည်တစ်ဦးနှင့် တူသည်။ ထူထဲနက်မှောင့်၍ လှိုင်းထနေသော ဆံပင်၊ အောက်သို့ ငိုက်ဆင်းနေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဆက်နေသော နားပန်းဆံများ ၊ တောင့်တင်ကျစ်လျစ်သည့် တင်ပါး၊ ရှည်လျား၍ ကြွက်သားကို အပြိုင်းပြု

င်းထနေသော လက်တံများ နှင့် မသိမသာခွင်သည့် ခြေတံတို့သည် မဂိုစစ်သည်တစ်ဦး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အသက်သုံးဆယ်နှစ် နှစ် သာရှိသေးသည့် ဟာစရီပါးသည် လယ်သမား တစ်ယောက် သာ ဖြစ်၏ ။ မိမိတို့ အသက်မွေးမှု အတွက် ဘုမ္မစိုးနတ်ကို ကိုးကွယ်ပသနေကြသည့် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား သန်းငါးရာတို့အထဲမှ တစ်ယောက် သာ ဖြစ်၏ ။

ဟာစရီပါးသည် သုံးပင်နှစ် ခန်း တံကလေးတစ်လုံးကို ဆောက်၍ အကာကို ရွံ့မံကာ အမိုးကို သက်ကယ်မိုး၏ သူ့တံကလေးသည် အင်္ဂလားပြည်နယ် အနောက်ပိုင်း၊ ဘန်ကူလီရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိသည်။ သူ့ဇနီး အာလောကသည် အသားအရေ ကြည်လင်သည့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နတ်မိမယ်တစ်ဦးနှင့် တူသည်။ သူ့နာခေါင်းတွင် ရွှေကွင်းတစ်ကွင်း ဖောက်တပ်ထားပြီး ခြေတွင် ခြေကျင်းတွေ ဝတ်ထားသည်။ လမ်းသွားသည့်အခါ၌ သူ့ခြေကျင်းများ သည် တချင်ချင် မြည် နေကြ၏ ။ အာလောကသည် သားသမီးသုံးယောက် မွေးခဲ့ပြီးပြီ။ အကြီးဆုံး အမွရစ်တာမှာ ဆယ်နှစ် နှစ် သမီး ရှိလေပြီ။ အမွရစ်တာသည် အဖေထံမှ ဝိုင်းဝန်းသော မျက်လုံးအစုံကို အမွေရခဲ့ပြီး အမေထံမှ မက်မုံသီးလို ဝါဝင်းသော အသားအရေကို အမွေရခဲ့၏ ။ ရှုနွေရောက် မာနူးနှင့် ခြောက်နှစ် ရွယ် ရှမ်ဘူးတို့မှာ ဆံပင်နက်နက်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွားနှင့် ဖြစ်ကြ၏ ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် သည် ကျွဲကျောင်းခြင်းမပြုဘဲ ကန်ဘေးတွင် ပုတ်သင်ညို လိုက်ရိုက်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ဟာစရီပါး၏ အဖေ ဖြစ်သူ ပရိုးဒစ်လည်း ရှိသေးသည်။ ပရိုးဒစ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာတွင် အရေတို့ တွန့်စပြုလေပြီ။ မုတ်ဆိတ်တို့မှာ လည်း ဖွေးဖွေးဖြူနေလေပြီ။ ဟာစရီပါး၏ အမေ နာလီနီမှာ လည်း ခါးကိုင်းကာ မျက်နှာသည် သစ်ချသီးကဲ့သို့ ရှုံ့တွနေလေပြီ။ ထို့ပြင် သူတို့အိမ်တွင် သူ့ညီနှစ် ယောက် နှင့် သူတို့ဇနီးများ ၊ သားသမီးများ လည်း ရှိသေးရာ သူတို့အိမ်တွင် စုစုပေါင်း အိမ်သားဆယ့်ခြောက်ယောက် နှင်နှင် ရှိ၏ ။

သူတို့တံကလေးတွင် အပေါက်နိမ့်နိမ့်ကလေးတွေ ဖောက်ထားသည့်အတွက် ပူပြင်းသည့် နွေဆိုလျှင် အတန်အသင့် အေးပြီး စိမ့်နေအောင် ချမ်းသည့် ဆောင်းတွင် ှညများ

ဆိုလျှင် အနည်းငယ် နွေးနေတတ်၏။ တံကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ဝရန်တာနှစ်
ဖက်ပေါ်တွင် အနီနှင့် အဖြူရောင် ဗိုလ်ကတော် မျက်ခုံးပန်းတွေ နွယ်တက်နေသဖြင့်
အရိပ်ရနေသည်။

အိမ်ရှေ့တစ်ဖက်ယပ် အဖီကလေးထဲတွင် အာလောကသည်
ခြေနင်းမောင်းဆုံကို တရောင်းရောင်း ထောင်းလျက်ရှိပြီး သမီးကြီး အမွှာရစ်တာက စပါးများ
ကို မောင်းဆုံထဲသို့ ထည့်ပေးနေသည်။ အခွံကျွတ်သွားသည်နှင့် မောင်းကျောက်ထဲမှ ဆန်များ
ကို ပြန်ထုတ်ယူပြီး စပါးခွံရွေးသည်။ တစ်တင်းပြည့်လျှင် တလင်းထဲတွင် ရှိသည့် ပုတ်ထဲသို့
သွား၍ ထည့်၏။ စပါးပုတ်မှာ လေးတိုင်စင်ကလေးပေါ်တွင် တင်ထားပြီး စပါးစည်အ
ဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒိုအိမ်အ ဖြစ်လည်းကောင်း အသုံးပြုသည်။

တံပတ်ပတ်လည်တွင် မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ရွှေရောင် ဝင်းနေသော
လယ်ကွင်းကြီးများ ကို မြင်ရ၏။ လက်ကွင်းများ အလယ်တွင် စိမ်းညို နေသည့် သရက်ခြံများ
သည် ဆေးစက်ချထားသည့်နယ်။ အစိမ်းရောင် လွင်လွင် ထန်းပင်အုပ်များ နှင့် စိမ်းနုသော
ဝါးရုံတောများ က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လျက်။ ရေသွင်းမြောင်းများ သည် မြင်ကွင်းထဲတွင် ချ
ပ်ရိုးကြောင်းများ သဖွယ်။ ကောင်းကင်ပြာကို ရောင် ပြန်ဟပ်ထားသည့် ဇာကွက်များ နှင့်
တူသည်။ ကြာပွင့်များ ၊ ဗေဒါပွင့်များ နှင့် တဲများ ပြည့်နေသည့် ရေအိုင်ပေါ်တွင်
ချောင်းကူးတံတားကလေးများ သည် ပေါင်းကူးလေးများ လို ဖြစ်နေကြ၏။ ကလေးများ က
တုတ်ကလေးများ ကို ကိုင်ကာ ပြောင်ချောနေသည့် ကျွဲကြီးများ ကို တာရိုးတစ်လျှောက်
မောင်းလာကြသည်တွင် သူတို့နောက်မှာ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်း ထကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ပူပြင်းသည့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသည့်နောက် သူရိယနေမင်းကြီးသည် အနောက်
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ နှစ်မြှုပ်လုနီးနေလေပြီ။ လေပြည်သည် ပင်လယ်ဘက်မှ တသုန်သုန်
တိုက်စပြုလာ၏။ ညဦးကို ကြိုဆိုသည့်နယ် ကွင်းပြင်တစ်ဝိုက်ဆီတွင် ငှက်ကလေးများ သည်
စပါးပင်ထိပ်ဖျားနားအထိ ထိုးဆင်းကာ ကျီကျီကျာကျာ အော်မြည် နေကြသည်။ မှန်ပါသည်။
ဘင်္ဂလားပြည်နယ်သည် လင်္ကာစာဆို အကျော်အမော်တို့၏ အဖိုးထိုက်ရတနာ ဖြစ်ပါသည်။
လရောင် ဝင်းပသော ညများ တွင် ကရိယျာဏနတ်မင်းသည် စောင်းညောင်ပတ်သာတို့ကို

ကစားဖော်များ နှင့် တီးမှုတ်ရာ၊ သူ့ကြင်ယာ ရာဇာဓိပတိ ကုန်အောင် ဂီတကို ကျူး ရင့်ပေးရာ နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

နေလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ရောက်လာလေပြီ။ နွားတို့သည် စားကျက်မှ ပြန်လာကြပြီ။ လယ်သမားတို့သည်လည်း လယ်ထဲမှ ပြန်လာကြပြီ။ ကြက်တို့လည်း အိပ်တန်းတက်ကြပြီ။ ဟာစရီပါးသည် ဒိုတီကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် ထယ်ကို ပခုံးတွင် ထမ်းကာ လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နေဝင်ဖျားဖျားတွင် ချိုးတို့သည် ကူနွဲနေကြ၏ ။ မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် စာကလေးတစ်အုပ်သည် သူတို့၏ ပဒေသာကပ္ပဲကြီးကို ကပြနေကြ၏ ။ ရှဉ့်နှစ် ကောင်သည် သင်္ဘောပင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးကြ၏ ။ ဗျိုင်းဖြူများ နှင့် ဗျိုင်းအောက်တို့သည်လည်း အိပ်တန်းသို့ ပျံကြလေပြီ။ ခွေးလေတစ်ကောင်သည် ထိုနေ့ညတွင် အိပ်စရာနေရာကို ရွေးရန် မြေကြီးနမ်းနေ၏ ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ စူးရှအသံသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ မှိန်၍ သွားလေပြီ။ ဂျောက်ကလီကျောင်း၊ ဂျောက်ကလီကျောင်းဆိုသည့် နောက်ဆုံးမောင်းသံသည်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်မှု ကို ရုတ်တရက် ဖြိုခွဲလိုက်သည့် ဖားအော်သံတို့၏ သံပြိုင်တေးကို ကြားရသည်။ ဖားဝံ့ညင်းကြီးများ ၏ အော်သံသည် ထိုအသံများ ကြားမှ နရီမှန်မှန်နှင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ငါးမိနစ်လောက်အတွင်း တွင် အပူပိုင်းရန်ညသည် ပြိုကျလာ၏ ။ ညစဉ်ပြု နေကျအတိုင်း ဟာစရီပါး၏ ဇနီး အာလောကသည် ညနတ်သမီးကို ပူဇော်ရန် ခရသင်းကို မှုတ်၏ ။ သူ့ယောက် မငယ်က တစ္ဆေသရဲတို့ကို နှင်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်သည်။ လမ်းထိပ်ရှိ နှစ် တစ်ရာသက်တမ်းရှိသော ညောင်အိုပင်ကြီးတွင် မကောင်းဆိုးဝါးတို့နေသည်ဟု သူတို့ယူဆသည်။ နွားကို ချည်တိုင်တွင် ချည်ပြီးလေပြီ။ အရေးထဲတွင် ဆိတ်တစ်ကောင်က ခြံထဲသို့ မဝင်ဘဲ ကိုးရိုးကားရား လှုပ်နေသဖြင့် ထိုဆိတ်ကို ခြံထဲသို့ မောင်းသွင်းသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးကိစ္စ ပြီးလေပြီ။ ဟာစရီပါးသည် သူ့နွားခြံထဲသို့ ခွေးအများ ၊ မြေခွေးများ မဝင်နိုင်ရန် ဝင်းကို သွပ်ဆူးကြိုးတံခါးဖြင့် ပိတ်သည်။ ထိုနောက်တွင် ဟာစရီပါး၏ အမေသည် အိန္ဒိယပြည်ကြီးလို အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော ပြု

နေကျဝတ်ကို ပြုသည်။ နတ်ရုပ်များ ကားများ ရှေ့တွင် ထွန်းညှိထားသည့် ဆီမီးခွက်တွင် ဆီဖြည့်သည်။

အိမ်သူများ ကရွံ့မီးဖိုပေါ်တွင် ညစာကို ချက်ပြုတ်နေကြစဉ် ဟာစရီပါးနှင့် သူညီနှစ် ယောက် တို့သည် ဝရန်တာအောက်ရှိ ဖခင်အနီးတွင် လာ၍ ထိုင်ကြသည်။ ပိုးစုန်းကြူး ရောင် များ ဖြင့် ထိုးဆွခြင်း ခံရသော ညသည် သင်းထုံသော စပယ်နံ့ဖြင့် မွှေးနေသည်။ ကြယ်တို့ အပြောက်ခက်ထားသည့် ကောင်းကင်ကြီးတွင် တစ်ခြမ်းပဲ့ လကလေးသည် ဝင်းပစပြုလေပြီ။ ထိုဆန်းစလသည် ကမ္ဘာလောကကြီးကို အစီးအပွား ဖြစ်စေသော မျက်လုံးတစ်ထောင်ရှိသည့် သျှိုကို ကိုယ်စားပြုသည်ဟု အယူရှိသည့်အတွက် ထိုဆန်းစလကို သျှို၏ လဟုခေါ်ကြသည်။ သူတို့ သားအဖလေးယောက် သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြ၏ ။ သူတို့ သုံးယောက် ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည့် သူဖခင်ကို ဟာစရီပါး သတိပြုမိသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက် တည်း ပြောနေသော အဖေ၏ စကားသံကို ဟာစရီပါး ကြားလိုက်ရသည်။

“မီးသွေးခဲကို ရေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲဆေးဆေး ဖြူမလာပါဘူးကွာ၊ ကုလို့မရတဲ့ ရောဂါ ကို ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခံရုံပဲ ရှိတယ်”

သူမွေးလာကတည်းက သူတို့အိမ်နား ရွာက ရေကန်ကလေးထဲတွင် ကြာပွင့်တွေ ဘယ်နှစ် ကြိမ်ပွင့်၍ ဘယ်နှစ် ကြိမ် ညှိုးခဲ့ပြီးကို အဖေမသိ။ မမှတ်မိနိုင်တော့။

“အင်း.... ငါ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ကလည်း ပရတ်လုံးများ အတိုင်းပဲ၊ တဖြည်းဖြည်း အငွေ့ ဖြစ်ပြီး ပျောက်ကုန်ကြပြီ၊ အ ဖြစ်အပျက်တွေ က များ လွန်းတော့ တချို့ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အေးလေ မမှတ်မိဆို အသက်လဲ ကြီးပြီကိုး၊ မွေးလာတုန်း ကတော့ နတ်သိကြားများ က ငါ့ကို ဆန်အပြည့် စပါးအပြည့်နဲ့ မွေးပေးလိုက်တာပဲ၊ ခုတော့ စပါး ဘယ်လောက်ရှိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

သို့ရာတွင် အဖေမှတ်မိသည့် အရာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူသည် တစ်ခါက

ချမ်းသာသည့် လယ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုမူ သူ့သတိရသည်။ ထိုစဉ်က သူပိုင်လယ်ရှစ်ဧကရှိပြီး စပါးတွေ အပြည့်လှောင်ထားသည့် စပါးကျီကြီးတွေ လေးလုံးရှိခဲ့သည်။ သူ့သားများ နှစ် ဂျေ.ဂျေ. အတွက် ဖူလုံသည်။ သူ့သမီးတွေ အတွက် ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးဖို့လည်း လုံလောက်သည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး အရွယ်သို့ ရောက်နေသည့် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် အတွက်ကား မြေလေးတစ်ကွက်နှင့် မိဘလက်ထက်က ကျန်ခဲ့သော အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ရှိလျှင် လုံလောက်လေပြီ။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု အဖေက အမေ့ကို ပြောလေ့ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အဖေ့ မျှော်လင့်ချက်သည် လွဲခဲ့ရ၏။ ထိုမြေကွက်ကလေးသည် သူ့အဖေအား မြေပိုင်ရှင်ကြီးက သနား၍ ပေးခဲ့သည့် လယ်ကလေးတစ်ကွက်သာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သော် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သားသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာပြီး ထိုမြေကွက်ကလေးကို ပြန်တောင်းသည်။ ပရီးဒစ်က ပြန်မပေးနိုင်ဟု ပြောသည်။ ဤတွင် ရုံးပြင်ကနွားသို့ ရောက်ကြရသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သားသည် တရားသူကြီးကို ငွေဖြင့် ပေါက်၍ နိုင်သည်။ ဤတွင် အဖေသည် သူ့လယ်ကလေး ရမည် ဆိုသဖြင့် သမီးထွေးဖို့ ချန်ထားသည့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းဖိုးကလေးနှင့် သားနှစ်ယောက် အတွက် ရည်စူးထားသည့် မြေကလေးနှစ်ကွက်ကိုလည်း ရောင်းချပေးလိုက်ရသည်။

“အဲဒီ မြေရှင်သားက ခွေးအရဲ့ နှလုံးသားထက်တောင် မာတယ်” ဟု အဖေက ပြောတတ်၏။ သို့ရာတွင် တော်ပါသေး၏။ သားကြီးက သူတို့တစ်တွေကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ထားနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေကလေး ရှိနေသည်။ ဟာစရီသည် သားလိမ္မာ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အဖေသည် ယခုတိုင် မိသားစု၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အဖေ့ကို ပြောပြ၏။ အမှန်အားဖြင့် လည်း အဖေသည် ဂျေ.မီနောက်မီတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဘယ်သူ့လယ်ကန်သင်းက ဘယ်အထိ ရှိသည်။ ဘယ်သူ့စားကျက်က ဘယ်နေရာရောက်သည် စသည်တို့ကို သိ၏။ ဘယ်ထုံးစံကို ဘယ်လိုလိုက်၍ ဘယ်အစဉ်အလာကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ နှင့် ပြေလည်အောင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမည်

ကို သိ၏။ သို့ဆက်ဆံနိုင်မှသာလျှင် လယ်သမားတို့ဘဝ ဖူလုံမည် မဟုတ်လော။

“ချောင်းထဲမှာ နေတဲ့ ငါးဟာ မိကျောင်းနဲ့ တည့်အောင်နေမှ ဖြစ်မှာ” ဟု အဖေ ပြောတတ်သည်။ ပြောမည့် သာ ပြောသော်လည်း အဖေတွင် ဘာမျှမကျန်တော့ပြီ။ နေစရာ အိမ်ပင်မရှိတော့သဖြင့် သားအိမ်တွင် လာ၍ ခိုကပ်နေရလေပြီ။

“ဒါပေမယ့် ငါ အားမငယ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ ဘာမှ မကျန်တော့ပေမယ့် သားသုံးယောက် ရှိပါသေးတယ်၊ မောင်မင်းကြီးသားများ တော် ပေလိုပေါ့” ဟု အဖေက သူ့ကိုယ်သူ နှစ် သိမ့်သည်။

သားသုံးယောက် ကြောင့် ပင် အိန္ဒိယ လယ်သမား တစ်ယောက် အနေဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့တွင် ဖူလုံနေလေပြီ။ သူ့တွင် စပါးစည်တစ်လုံး၊ ကောက်ရိုးစင်တစ်စင်၊ နွားမနှစ် ကောင်နှင့် ကျွဲတစ်ကောင်၊ မြေကလေးတစ်ကွက်၊ မိုးထဲလေထဲတွင် ထုတ်စားရန်အတွက် စဉ့်အိုးတွေ နှင့် ထည့်ထားသည့် ဆန်ကလေး နည်းနည်း အပြင် စုမှူးထဲတွင် ကျပ်ပြားကလေး နည်းနည်း ပါးပါး ရှိနေပြီ။ သူ ချွေးမတွေ ကကော။ သူတို့တစ်တွေ ကြောင့် သူတို့မိသားစုသည် စိုစိုပြည်ပြည် သာသာယာယာ။ သူ့ချွေးများ သည် ပါဝင်လို ချောကြ လှကြသည်ချည်း။ သူတို့ မိသားစုသည် ဆင်းရဲကောင်း ဆင်းရဲကြမည် ။ သို့ရာတွင် စိတ်ချမ်းသာကြသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကြာပွင့်တို့သည် နင်းစက်များ ကြောင့် စိုစွတ်နေကြလိမ့်မည် ။ စပါးရိတ်ချိန်လည်း ရောက်ပြီ။ စပါးရိတ်ချိန်နှင့် အတူ မျှော်လင့်ချက် ဝေချိန်လည်း ရောက်ပြီ။ ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော် ကို ပူဇော်သော အားဖြင့် သစ်ပင်အိုကြီးတွင် တွယ်နေကြသော သစ်ခွပန်းတို့ ဖူးပွင့်ကြတော့မည် ။

•••

အခန်း(၂)

အခန်း(၂)

သို့တိုင်အောင် ပရီးဒစ်တို့ မိသားစု၏ ရှေ့တွင် ကြောက်ဖွယ် အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေ ရှိနေသည်။ နှစ် ဆယ်ရာစုနှစ် ဒုတိယပိုင်းကာလရှိ အခြားသော ဘင်္ဂလား လယ်သမား ဆယ်နှစ် သန်းခန့်တို့နည်းတူ ကပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု၏ သားကောင် ဖြစ်ကြရတော့မည် ။ ထိုကပ်ဆိုးကြီးကို ဘာဂမဗေဒ ပါရဂူတို့က ဆင်းရဲချွတ်ခြုံကျမှု သံသရာစက်ဝိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုစက်ဝိုင်းမှ မည် သည့် လယ်သမားမျှရှောင်၍ မလွတ်။ ထိုစက်ဝိုင်းကြီးအတွင်း ၌ လယ်သမားသည် ငြိစား၊ ထို့နောက် သီးစား၊ ထို့နောက် မြေမဲ့ယာမဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် လယ်မှ နှင်ထုတ်ခံရသည့်အ ဖြစ်ကို ရောက်ရတော့သည်။ ထိုအဆင့်မှ ပြန်တက်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့။ ရှိသည့် အခြေအနေကလေး အပြုတ်အောင် မနည်းလုပ်ကြရသည်။ ကြီးပွားဖို့ဆိုသည်ကို လားလားမျှစိတ်ကူးမထည့်နိုင်။ ဆင်းရဲတွင်း ဆိုသည်မှာ ကြာလေနက်လေ မဟုတ်လော။ မီးသွေးကို ဘယ်လောက်ရေဆေးဆေး အရောင် မပြောင်းဆိုသည့် စကားသည် မှန်သည်ဟုဆိုလျှင် ဆင်းရဲခြင်းကို ဘယ်အရောင် တွေ ဆိုးဆိုး ဆင်းရဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုသည့် စကားသည် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည် ။

မြေရှင်နှင့် ရုံးတွင် တရားတပေါင် ဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် ပရီးဒစ်တို့ မိသားစုတွင် မြေဧကလေး တစ်ဝက်လောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်လယ်ကလေးပေါ်တွင် စပါးစိုက်လျှင် အလွန်ဆုံးထွက်မှ တင်းအစိတ်သုံးဆယ်။ ထိုစပါးသည် သူတို့မိသားစု ဝမ်းစာအတွက် လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ ရှိလိမ့်မည် ။ ဝမ်းစာကလေး ရရန်အတွက် ပရီးဒစ်နှင့် သူ့သားသုံးယောက် တို့သည် သူများ လယ်တွင် အငှားလုပ်ရသည်။ မြေရှင်အချို့က သီးစားခကို သုံးပုံနှစ် ပုံပေးရန် တောင်းကြ၏ ။ ပရီးဒစ်သည် ခေါက်ချီးမျှသာ ယူရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောခဲ့ရ၏ ။ သို့တိုင်အောင် သူတို့ မိသားစုအတွက် မလုံလောက်သေး။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိပါ။ ဆန်မရှိလျှင် သူတို့ခြံထဲတွင် အုန်းပင်သုံးပင် ရှိသည်။ ကုန်းကလေးပေါ်တွင် ပဲလင်းမြွေတွေ စိုက်နိုင်သည်။ ကန်စွန်းဥနှင့် ရေကန်စွန်းတွေ

စိုက်နိုင်သေးသည်။ ပိန္နဲပင်တွေ ရှိသေးသည်။ ပိန္နဲသီးကြီးတွေ က တစ်လုံးတစ်လုံးလျှင် တစ်ပိဿ
၁လောက်တော့ ရှိမည် ။ ပရီးဒစ်တို့ မိသားစု ဤသို့ဖြင့် ရရာကိုစား၍ နှစ် နှစ် လောက်
နေခဲ့ကြရသည်။ ထိုမျှမက ဆိတ်ကလေးနှစ် ကောင်ပင် ဝယ်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ ထို့ကြောင့်
သူတို့မိသားစုသည် နတ်သိကြားများ ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ညောင်ပင်အိုကြီး ခြေရင်းတွင်
ရှိသည့် နတ်ကွန်းသို့သွား၍ အမြဲပူဇော်ပသတတ်သည်။

သို့ရာတွင် တတိယနှစ် သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကား ကပ်ဆိုးနှင့် ကြုံရပြန်သည်။
စပါးတွေ မှည့်ချိန်လောက်အရောက်တွင် နံဖြတ်ပိုးတွေ ကျသဖြင့် လယ်တစ်ကွက်လုံးလုံး
ပြောင်သလင်း ခါသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပရီးဒစ်သည် ရွာလယ်က အုတ်ကြွပ်မိုး
အုတ်တိုက်ဆီသို့ လာခဲ့ရသည်။

ဘန်ကူလီရွာကလေးရှိ ရွာသားအားလုံးလောက်သည် ထိုအုတ်တိုက်ရှိ
ငွေတိုးချေးစားသူထံသို့ လာခဲ့ကြရသည်ချည်း။ သူဌေးက ဗိုက်ပူပူ၊ ခေါင်းပြောင်ပြောင်၊
သူ့ခေါင်းသည် ဘီလီယက် ဘောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ချောမွေ့ပြောင်လက်နေသည်။ မည် သူက
မည် မျှမုန်းမုန်း မြီရှင်သည် ထိုရွာကလေးတွင် အရေး တကြီး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ မြီရှင်သည်
ငွေတိုးလည်း ချေးစားသည်။ အပေါင်လည်း ခံသည်။ ပရီးဒစ်သည် သူတို့ကိုယ်တိုင်
လယ်ကလေးကို မြီရှင်ထံတွင် စပါးဆယ်တင်းဖြင့် ပေါင်၏ ။ စပါးပေါ်ချိန်သို့ရောက်လျှင်
ဆယ့်ငါးတင်း ပြန်ပေးရမည် ။ ထိုနှစ် မှာ သူတို့တစ်တွေ ကျပ်တည်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။
သို့ရာတွင် လိပ်တို့မည် သည် ပန်းတိုင်သို့ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း သွားရသည်
မဟုတ်လော။ ထိုနှစ် တွင် ကြွေးဆပ်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့တွင် မျိုးစပါး မကျန်တော့။ ဤတွင်
ဟာစရီပါး၏ ညီ တစ်ယောက် သည် သီးစားပင် မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ
လယ်ကူလီဝင်လုပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်ကား ဆင်းရဲခြင်း စက်ဝိုင်းကြီးသည် သူတို့
မိသားစုလည်မျိုကို တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုအထဲတွင်
ရာသီဥတုက ဆိုးလိုက်သေးသည်။ ဧပြီလ တစ်ညတွင် လေကြီးမိုးကြီးကျရာ သူတို့ခြံထဲရှိ
အုန်းပင်ကလေးတွေ နှင့် သရုပ်ပင်ကလေးတွေ အားလုံး ပြိုလဲသွားခဲ့ကြသည်။ ဤတွင်
ကျွဲတစ်ကောင်နှင့် ခိုင်းနွားနှစ် ကောင်အနက် ရာဇာဓိသော နွားကြီးကို ရောင်

လိုက်ရသည်။ ရာဇာဏီကြီးသည် သူ့သခင်ထံမှ သွားလိုဟန် မရှိ။ တဘူးဘူးအော်ကာ ကြီးမှ အတင်းရုန်းသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှ နိမိတ်ဆိုးကို လူတိုင်းမြင်လိုက်ကြရသည်။

ရာဇာဏီကြီး မရှိတော့သဖြင့် ပရီးဒစ်တို့အိမ်တွင် နေ့စဉ်ရနေကျ နွားနို့ကလေးမရတော့။ နွားချေးလည်း မရှိတော့။ သူ့ရှိတုန်းကဆိုလျှင် အနည်းဆုံး နွားချေးကလေးကို ကောက်ရိုးဖြင့် နယ်၍ နေလုန်းကာ ထင်းအ ဖြစ် သုံး၍ ရသေးသည်။ ဤတွင် ဟာစရီပါး သမီးငယ်နှင့် ဝမ်းကွဲညီအစ်မတစ်သိုက်သည် နေ့တိုင်း နွားချေးကောက် ထွက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သည်လောက် အဖိုးတန်သည့် နွားချေးကို ကောက်ချင်တိုင်းကောက်၍ ဘယ်မှာ ရပါမတုန်း။ နွားချေးကောက်သွားလျှင် ရွာသားတွေ က မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်သည် ခိုးတတ်ဝှက်တတ်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ အမွေရစ်တာ၏ မောင်လေးတစ်သိုက်က စားစရာ သောက်စရာကလေးတွေ ထွက်ရှာကြရသည်။ မန်ကျည်းသီးတို့ ဆီးသီးတို့ ခူးကြရသည်။ ထင်းခြောက်ကောက်ကြရသည်။ တန်ပူလုပ်ဖို့ တမာကိုင်း ချီးကြရသည်။ ကန်စပ်တွင် ငါးဖမ်းကြရသည်။ ခရေပန်း ကောက်ကာ ပန်းကုံးသီကြရသည်။ ထိုပစ္စည်းတို့ကို ယူဆောင်ကာ သူတို့ရွာမှ ၇ မိုင်လောက်ဝေးသည့် ငါးရက်ခြားဈေးသို့ သွား၍ ရောင်းကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်သည့် ကိစ္စနှစ် ခု ပေါ်လာသဖြင့် သူတို့မိသားစု ပို၍ ဒုက္ခတွေ့ကြရ၏ ။ အစားအသောက် ချို့တဲ့သည့်အတွက် ဟာစရီပါး၏ ညီအငယ်ဆုံးမှာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲသည်။ တစ်နေ့သော် သွေးအန်၏ ။ သူတို့လို ဆင်းရဲသားအဖို့တွင် ထိုသို့ နာတာရှည် ဖြစ်ခြင်းသည် သေသည်ထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ ဆရာဝန်ခနှင့် ဆေးဖိုးဝါးခသည် လပေါင်းများ စွာ ရသည့် ဝင်ငွေနှင့် ညီနေသည်။ သူ့ညီငယ် နေထိုင်ကောင်းဖို့အတွက် နည်းလမ်းမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ဟာစရီပါးသည် သူ့ရွံ့ပိုက်ဆံဘူးကို ဖောက်ကာ ရွာထဲက နတ်ဆရာထံသို့သွားပြီး နတ်ပူဇော်ရန် တောင်းပန်သည်။

ဟာစရီပါး၏ ညီငယ်သည် အနည်းငယ် နေထိုင်ကောင်းလာခဲ့၏ ။ ထိုနှစ် ထဲတွင်

သူတို့မိသားစုအတွက် ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သော ညီမ အငယ်ဆုံး၏ မင်္ဂလာဆောင်အမီ နာလန်ထလာခဲ့၏။ ညီမငယ်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် သူတို့မိသားစုတွင် ထပ်၍ ကြွေးတင်လာပြန်သည်။ ပရီးဒစ်သည် သူ့သမီးငယ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးရတော့မည်။ အိမ်ထောင်ချပေးသည်ဆိုလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို လုပ်ရတော့မည်။

သမီးတို့ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးရသဖြင့် စီးပွားပျက်ခဲ့ရသော များဆက်ပေါင်းများစွာမှ အိန္ဒိယအိမ်ထောင်စုတွေ သန်းပေါင်းမည်မျှရှိလေပြီမသိ။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ခန်းဝင်ပစ္စည်း ပေးရတော့မည်။ ထိုစနစ်ကို တရားဝင် ဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် မပျောက်သေး။ သူ့မသီးကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြာသည့်အခါတွင် သတို့သားဘက်က ဘိုင်စကယ်တစ်စီး၊ ဒိုတီနစ် စုံ၊ ထရန်စစ္စတာ ရေဒီယိုတစ်လုံး၊ ရွှေတစ်ကျပ်ခွဲသား၊ သတို့သမီးအတွက် လက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ်တင်ရမည် ဟု တောင်းဆိုသည်။ ကာလတန်ဖိုးဖြင့် ဆိုလျှင် တစ်ထောင်ဖိုးလောက် ရှိပေလိမ့်မည်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မင်္ဂလာစရိတ်ကိုလည်း သတို့သမီးဘက်က ကျခံရမည် ဖြစ်ရာ ထိုစရိတ်အတွက်လည်း နောက်ထပ်တစ်ထောင်လောက် ကုန်ဦးမည်။ ထိုမျှမက လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင့်ပေးသော ဘိသိက်ဆရာကိုလည်း ကန်တော့ရဦးမည်။ ဆင်းရဲသားတို့အဖို့ကား သမီး တစ်ယောက် ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးခြင်းသည် သွေးစုပ်ခံလိုက်ရခြင်းနှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်နှင့် ပေးရဦးမည်။ ထိုဝတ္တရားသည် မိဘတို့၏ ဝတ္တရား မဟုတ်လော။ သမီးက ယောက်ျားနောက် ပါသွားလျှင် မိဘဝတ္တရား ကုန်လေပြီ။ ထိုအခါ သေမည် ဆိုလျှင်လည်း သေပျော်လေပြီ။

ပရီးဒစ်သည် မြီရှင်ထံသို့သွားက နောက်ထပ် ငွေနှစ် ထောင် ချေးရ၏။ အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် ဇနီးသည် နာလီဏီ၏ နားဆွဲတစ်ရံနှင့် ငွေလက်ကောက်တစ်ရံတို့ကို အပ်၏။ ထိုပစ္စည်းများကို ဇနီး နာလီဏီသည် သူ့လက်ထပ်စဉ်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစနစ်သည် မကောင်းသည် မှန်သော်လည်း အိန္ဒိယတွင် မူ

ဇနီးမောင်နှံတို့အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပင် ဖြစ်သည်။ မြီရှင်ထံမှ တကယ်ချေ၍ ရခဲ့သည့်ငွေမှာ ပစ္စည်းတန်ဖိုး တစ်ဝက်မျှသာ ရှိပြီး အတိုးမှာ ငါးကျပ်တိုး ဖြစ်၏ ။ သူတို့လင်မယား အနှစ် လေးဆယ်ပေါင်းလာသည့် အတောအတွင်း ၊ အခါကြီးရက်ကြီးများ တွင် ထုတ်၍ ဝတ်ခဲ့သည့် ထိုလက်ဝတ်လက်စား ကလေးများ ကို နောက်ထပ် ပြန်တွေ့စရာ မရှိတော့ပြီ။

ဤတွင် ပရီးဒစ်သည် သူ့သားများ အား ကန်ထဲတွင် ကွန်ပစ်ရန်ခိုင်း၏ ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ် လောက်က စပါးအထွက် ကောင်းခဲ့သဖြင့် သားကြီး ဟာစရိပါးက ငါးပေါက်ကလေးတွေ ကို ဝယ်ကာ ကန်ထဲတွင် မွေးခဲ့သည်။ ငါးတွေ ပွားလာပြီး တချို့ငါးတွေ ကလည်း တစ်ကောင်လျှင် တစ်ပိဿ ၁ နှစ် ပိဿ ၁ အချိန်စီးသည့် ငါးကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အရေး ရှိလျှင် စားရန်အတွက် မရောင် ၊ ဘဲထားခဲ့သော ထိုငါးများ ကို မင်္ဂလာဆောင်နေ့တွင် မြိုးမြိုးမြက်မြက် ကျွေးလိုက်နိုင်၏ ။

“ငါလဲ နေဝင်ချိန် ရောက်ပါပြီကွာ၊ ဒါပေမယ့် တို့ကံဇာတာ ကတော့ တက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အဘိုးအို ပရီးဒစ် ညည်းသည်။

“ကျွန်တော် တို့ရွာက မြေကြီးက ဝါဖျော့ဖျော့ နန်းတင်မြေနေတွေ ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် တို့ မြေကြီးဟာ ကျွန်တော် တို့ အသက်သခင် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘုမ္မဇိုးနတ်ကို ကိုးကွယ်ကြရတာ ပဲ မဟုတ်လား။ မြေကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီအရောင် ပါပဲ၊ ဒီအရောင် မဟုတ်တဲ့ မြေကြီးကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့လည်း မြေကြီးကို နဂိုအရောင် အတိုင်းပဲ သဘောကျတယ်၊ ကိုယ့်အမေရဲ့ အသားအရေဟာ ဘယ်လိုအရောင် ပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ကိုယ့်အမေကိုတော့ ချစ်တတ်ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အမေစိတ်ဆင်းရဲရင် ကျွန်တော် တို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲရတယ်”

“မေလလယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ ဘင်္ဂလားမှာ သိပ်ပူတာပဲ၊ ကွင်းတွေ ကလည်း

ပူ၊ လေကလည်း ပူလို့၊ နေ့တိုင်း ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မိုးကိုပဲ မျှော်နေရတာပဲ။ တောင်ဘက်တစ်ခုမှာ တော့ မိုးရိပ်ကလေးတွေ မြင်နေရပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့ရွာက ပုဏ္ဏားဆရာကြီးပြောတော့ မကြာခင် မိုးရွာတော့မယ်တဲ့။ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးက ပညာရှိတယ်လေ။ အသက်လည်း ကြီးတော့ ရွာသူရွာသားအားလုံးကိုလည်း သူ သိနေတယ်။ နှစ် သစ်ကူးတဲ့နေ့ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ ရွာသားတွေ စုပြီး ပုဏ္ဏားဆရာကြီးကို သွားကန်တော့ပြီး ရှေ့နှစ် မှာ ကောက်ထွက်ကောင်း မကောင်း၊ ရာသီဥတု မှန်မမှန်၊ ကျွဲနွား အသေအပျောက် ရှိမရှိ မေးကြရတယ်။ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးဟာ ရာသီဥတု၊ နေသွားနေလာကို အားလုံးသိတယ်။ လယ်ထွန်ဖို့၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့၊ အခါရွေးပေးတာလဲ သူပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုတွက်ချက်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် တို့ မသိဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဟာ နက္ခတ်ဗေဒကို ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ ဘယ်နေ့မှာ ပျိုးကြဲဖို့ကောင်းတယ်။ ဘယ်နေ့မှာ ကောက်ရိတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘယ်နေ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို တွက်တတ်တယ်။ ခုအချိန်ဆိုရင် မြေကောင်းနေပြီတဲ့။ ရှေ့နှစ် မှာ ကောက်ထွက်ကောင်းမယ်တဲ့။ ဒီလို ကောက်ထွက်ကောင်းတဲ့ နှစ် မျိုးဟာ ဆယ်နှစ် မှာ တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ တွေ့ရတာ တဲ့။ မိုးခေါင်တာ၊ ရောဂါ ဖြစ်တာ၊ နံဖြတ်ပိုးကျတာ၊ ကျင်းကောင်အုပ် ကျတာတို့ မရှိဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် တို့ ဆရာကြီးဟာ ဒါတွေ အားလုံးကို သိတယ်လေ”

ဟာစရိပါးက ထိုသို့ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ပျိုးကြဲချိန်သို့ ရောက်သဖြင့် မိသားစုတိုင်း ပုဏ္ဏားဆရာကြီးအား ပူဇော်ပွဲသို့ သွားကြရသည်။ ဟာစရိပါးတို့ မိသားစု တစ်စုလုံးသည် ညောင်ပင်အိုကြီး ခြေရင်းရှိ နတ်ကွန်းသို့ သွား၍ ကန်တော့ကြသည်။

“ဂေါရီရှင်မ ခင်ဗျား၊ ဂေါရီရှင်မအား ဆန်ရေစပါးနဲ့ ပူဇော်ပါတယ်။ မိုးလေမှန်အောင် မှိုင်းမတော် မူပါ ဂေါရီရှင်မ ခင်ဗျား”

ဟာစရိပါး၏ အဖ ပရီးဒစ်သည် နတ်ကွန်းရှေ့တွင် ဆန်စေ့တို့ကို ပသကာ ပူဇော်ခြင်းပြု၏ ။

မှန်ပါ၏။ သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသည်။ မျိုးစေ့ကို ရေရကြပြီ။

ယခုနှစ် တွင် နတ်မင်းသိကြားများ သည် ဘန်ကူလီရွာက လယ်သမားတို့ကို မှု
င်းမတော် မူကြသည်ထင်။ အဖေသည် ခေါင်းပြောင်ပြောင် မြီရှင်ထံမှ နောက်ထပ် ငွေနှစ်
ရာချေးသည်။ လယ်ထွန်ရန်အတွက် နွားတစ်ရှဉ်းကို ငွေအစိတ်ဖြင့် ငှားသည်။
ငွေလေးဆယ်စိုး မျိုးဝယ်သည်။ ကျန်ငွေဖြင့် မြေဩဇာနှင့် ပိုးသတ်ဆေးဝယ်သည်။ မိုးလေ
အခြေအနေကိုကြည့်လျှင် လာမည် နှစ် တွင် စပါးထွက်ကောင်းမည် ထင်သည်။ မိုးရေ
လုံလုံလောက်လောက် ရသည့်အတွက်လည်း ရေစုပ်စက်ငှားခ သက်သာသွားသည်။
ရေစုပ်စက်ငှားခမှာ တစ်နာရီလျှင် ခြောက်ကျပ် ဖြစ်ရာ ထိုခြောက်ကျပ်သည် ဆန်နှစ် ပြည်နှင့်
ညီမျှသည်။

မနက်တိုင်း ဟာစရီပါးသည် အဖေနှင့် အတူ လယ်တောသို့ လိုက်သွားကာ
လယ်ကန်သင်းရိုးတွင် ထိုင်၍ စပါးပင်ကလေးများ ကို ကြည့်သည်။ မုတ်သုံရာသီသို့ ဝင်မည်
နေ့မှာ ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့ သော ကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ သော ကြာနေ့သည်
ဟိန္ဒူပြက္ခဒိန်အလိုအားဖြင့် ပြဿ ဒါးရက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ မုတ်သုံသည်
မုတ်သုံ ဖြစ်မည် ။ မုတ်သုံရောက်လာခြင်းသည် နတ်သိကြားတို့က ပေးသော
လက်ဆောင်မဟုတ်လော။

•••

အခန်း(၃)

အခန်း(၃)

လူကြီး၊ ကလေး၊ မိန်းမနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ ပါမကျန် ကောင်းကင်ကိုသာ မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ မုတ်သုံဝင်တော့မည် ဆိုလျှင် သုံးလေးရက်လောက် ကြို၍ လေပြင်းတိုက်တတ်သည်။ တိမ်တိုက်ကြီးများ သည် တောင်ဘက်ဆီမှ ညို၍ တက်လာကာ လယ်ကွင်းများ ပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားတတ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေ့နားကွပ်ထားသည့် တိမ်တိုက်ကြီးများ တက်လာပြန်ကာ လေပြင်းနှင့် အတူ သဲတွေ ဖုန်တွေ ပါလာတတ်သည်။ တစ်ဖန် တိမ်ညိုထုကြီး တက်လာကာ ကောင်းကင်အလုံး ဖုံးအုပ်သွားသည်။ ကောင်းကင်အနှံ့တွင် မိုးချုန်းသံတွေ ဆူညံနေလေပြီ။ ဇာတ်ခုံကို ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ လူတို့နှင့် လူတို့၏ အိုးအိမ်ကို စောင့်ရှောက်သည်ဟု ဝေဒကျမ်းများ တွင် အဆိုရှိသော အဂ္ဂနိမီးနတ်မင်းသည် မိုးကြိုးလျှပ်နွယ်များ ကို ပစ်လွှတ်သည်။ ထို့နောက် မိုးပေါက်ကလေးတွေ ကျလာကာ ခဏကြာလျှင် ရေအိုးကို သွန်ချသကဲ့သို့ မိုးကြီးရွာတော့သည်။ ကိုယ်လုံးတီးကလေးများ သည် မိုးရေထဲတွင် ပြေးလွှား အော်ဟစ်နေကြသည်။ ယောက်ျားများ က ကခုန်ကြ၍ အမျိုးသမီးများ က ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ မိုးမင်းထံ ဆုတောင်းကြသည်။

ရေသည် ဘဝ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်သည် မြေကြီးကို အသီးအနှံ ဖြု ဝေဝေစေသည်။ ဤအချင်းအရာသည် ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟာဘူတ ဓာတ်ကြီးလေးပါး၏ အောင်ပွဲ ဖြစ်သည်။ နာရီများ စွာ ကြာအောင် ရွာပြီးသည့်နောက်တွင် အပင်ကလေးများ သည် အစို့အညှောင့် ပေါက်လာကြပြီ။ ပိုးမွှားများ မြူး ထူးကြပြီ။ ဖားတွေ အော်ကြပြီ။ ကျေးငှက်တို့ သိုက်မြုံ့ဆောက်ကြပြီ။ မျက်လှည့်ပြလိုက်သကဲ့သို့ လယ်ကွင်းများ သည် စိမ်းစိုလာကြကာ မြရောင် သည် တဖြည်းဖြည်း ရစ်သန်းလာခဲ့ပြီ။ သို့နှင့် အိပ်မက်နှင့် အဖြစ်မှန်သည် အတန်ကြာမျှ ပေါင်းစည်းနေကြသည်။ ထို့နောက် မိုးစသွားသော ကောင်းကင်တွင် နတ်သိကြားတို့၏ သခင် ဖြစ်သော ဣန္ဒြ၏ လေးကိုင်းသည်

ကောင်းကင်တွင် ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ရိုးသားသော လယ်သမားများ အဖို့ကား မိုးစစ်ကောင်းကင်တွင် ပေါ်လာသည့် သက်တန်းကြီးသည် နတ်တို့က လှူပြည်နှင့် စစ်မခင်းတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေတော့မည် ဆိုသည့် နိမိတ်ဟု ယူဆကြသည်။ သို့ဆိုလျှင် ရှေ့တွင် ကောက်နှံအထွက် ကောင်းတော့မည် ။

ကောက်နှံအထွက်ကောင်းလျှင် ပရိုးဒစ်တို့ မိသားစုတို့အဖို့ သူတို့၏ ကောင်းမှုမှ လယ်ကွက်ကလေးမှ စပါးတင်းအစိတ် သုံးဆယ်တော့ ထွက်မည် ။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ မိသားစု သုံးလစာလောက် ရှိသည်။ ကျန်ရက်များ အတွက် စားစရိတ် ပူလုံရန်မှာ မူ လယ်ရှင်၏ လယ်တွင် စာရင်းငှား ဝင်လုပ်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ တစ်လလျှင် လုပ်ရက် လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီး တစ်ရက်လျှင် နာရီအနည်းငယ် လုပ်ရသည်။ လုပ်ခမှာ တစ်နေ့သုံးကျပ်၊ ဆန်ကွဲအနည်းငယ်နှင့် ဘီဒီဆေးလိပ် ခြောက်လိပ် ဖြစ်သည်။

ဖွန်လ ၁၂ ရက် သော ကြာနေ့သည် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးရိပ်ကို တစ်ချက်မျှ မမြင်ရသေး။ နောက်ရက်များ တွင် လည်း ကောင်းကင်တွင် နေကျဲကျဲတောက် ပူနေသည်။ လိုလိုမည် မည် ရေစုပ်စက်ကလေးကို ကြိုတင်ငှားထားသဖြင့် ဟာစရီတို့အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူတို့လယ်ကွက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် အဖေမှာ မူ ဘုရားကိုသာ အားကိုးရတော့သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါတွင် သူ့လယ်ကွက်ထဲမှာ ပျိုးပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုကလေးများ သည် ရင့်ရော်ဝါခြောက်၍ လိုက်လာလေပြီ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့က မိုးဦးနောက်ကျသည့် နှစ် များ ကို ပြန်စဉ်းစားကြသည်။ တစ်ယောက် ဝဏီကြီးသေသည့်နှစ် က ဂျူလိုင်လ နှစ် ရက်နေ့ကျမှ မိုးကျသည်ဟု ပြောပြ၏ ။ တရုတ်နှင့် စစ် ဖြစ်သည့်နေ့က မိုးကြီးခေါင်းသည်ဟု တစ်ယောက် က စမြို့ ပြန်သည်။ သူ့ကျွဲကြီးသေသည့်နှစ် က မိုးတွေ များ သဖြင့် ရေတွေ ကြီးတာ လယ်တွေ ရေမြို့ ပ်ကုန်သည်ဟု တစ်ယောက် က ပြောသည်။ သည်လောက် ရွာပြန်လျှင်လည်း မကောင်းသေး။

မိုးမရွာသည့်အခါတွင် အေးအေးနေတတ်သူများ ပင်လျှင် စိတ်ပူစ ပြုလာကြ၏ ။ ဘဝပုံနတ်ဘုရားသည် သူတို့ကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား။ ဟာစရီတို့ သားအဖသည် ရွာသားများ နှင့် အတူ ပုဏ္ဏားထံသို့သွားကာ မိုးရွာဖို့ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရပြန်သည်။ ပူဇော်ပွဲကျင်းပပေးရန်

သူ့အတွက် ဒိုတီနစ် ထည့်၊ သူ့ဇနီးအတွက် ဆာရီတစ်ထည်နှင့် ငွေနှစ် ဆယ် တင်ရမည် ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် ရွာသားများ သည် မြီရှင်ဆီသို့ ပြေးကာ ပိုက်ဆံချေးကြရပြန်သည်။ ယခင်ကမူ မိုးနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ဆိတ်စသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို ပူဇော်ရသည်။ ယခုမူ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ပူဇော်ခြင်း မပြုကြတော့။ ဈေးကြီးလွန်း၍ မတတ်နိုင်ကြတော့ပြီ။ ပုဏ္ဏားသည် ဆီတွင် စိမ်းထားသည့် မီးစာကို မီးညှိပြီးနောက် အကျိုးစီးပွားကို စောင့်သည့် ဂါဏီသူနှုတ်မင်းရှေ့တွင် ပူဇော်သည်။ မန္တန်တို့ကို ရွတ်သည်။ ရွာသားတို့က ရိုသေစွာ နားထောင်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ဂါဏီသူနှုတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ အခြားသော နတ်ဒေဝါများ သည် လည်းကောင်း သူတို့ဆုတောင်းသံကို မကြားကြကုန်။ သို့ဖြင့် ဟာစရီပါးသည် ရေစုပ်စက်ကို ငှားရတော့သည်။ ရေစုပ်စက်ဖြင့် စပါးပင်ကလေးများ ကို အသက်ဆက်ပေးရသည်။ ထိုသို့ ရေတင်ပေးပြီးသည့်နောက်တွင် ပျိုးပင်ကလေးများ သည် စိမ်းစိုရှင်သန် လာခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုသို့ ပျိုးပင်တွေ ရှင်သန်လာသည့်အခါတွင် မှ စပါးကို ပြောင်းစိုက်ကြရသည်။ သူ့လယ်ကွက်ဘေးမှ လယ်ကွင်းများ တွင် ကား ပျိုးပင်တွေ ခြောက်သွေ့ကုန်ကြလေပြီ။ ကိုယ့်လယ်တွင် ရေစုပ်စက်ငှား၍ ရေမသွင်းနိုင်သည့် လယ်သမားများ သည် သူတို့အဆုံးအရှုံးကို ခန့်မှန်းကြည့်ကြ၏ ။ သူတို့အဖို့တော့မူ ကောက်ရိတ်စရာ မလိုတော့။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ငတ်မွတ်ခြင် တစ္ဆေကြီးကို မြင်နေရလေပြီ။

မည် သူ့မူကောင်းကင်ကို မော့မကြည့်ကြတော့။ မြီရှင်အိမ်တွင် ရှိသည့် ရေဒီယိုက ယခုနှစ် မိုးဦး နောက်ကျမည် ဟု ကြေညာသွားခဲ့လေပြီ။ မုတ်သုံသည် တောင်ဘက် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထိရှိ ကပ္ပလီကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် သာ ရှိနေသေးသည်။

ရေဒီယိုက မကြေညာလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

“ပျံလွှားတွေ ကိုတောင်မှ မမြင်ရသေးတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် မိုးရွာဦးမှာ လဲ” ဟု ဟာစရီပါး ညည်းမိသည်။

ဣလိလထဲတွင် သင်္ကန်းအဝါရောင် ဝတ်ထားသည့် ဟိန္ဒူဘုန်းကြီးများ သည် ကရိယျာဏနတ်မင်းအား ပူဇော်သည့် ဂါထာကို ရွတ်ကာ ရွာအနီးမှ ဖြတ်သွားကြ၏ ။ ညောင်ပင်အောက်က နတ်ကွန်းသို့ဝင်ကာ မန္တန်တွေ ရွတ်ကြ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဟာစရီပါးသည် သူတို့ရွာအနီးက သောက်ရေကန်ကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။ သည်အတိုင်းသာ မိုးခေါင်နေလျှင် ရေစုတ်စက်ဖြင့် ရေတင်စရာလည်း ရှိမည် မဟုတ်တော့ပြီ။ ရေကန်ထဲတွင် တစ်နေ့တခြား ရေနည်း၍ လာခဲ့လေပြီ။ ဣလိလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ကျွဲရွံ့ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် လူးနေကြသော ငါးများ ကို ဖမ်းခဲ့ကြပြီး ခွဲဝေယူကြ၏ ။ အချို့အိမ်များ တွင် မူ အမြော်အမြင်ရှိသည့် မိခင်က သားသမီးတို့အတွက် ငါးများ ကို ခွဲ၍ အခြောက်လှန်းထားကြ၏ ။

ဟာစရီပါး၏ လယ်ကွက်ထဲက စပါးပင်ကလေးများ မှာ လည်း တဖြည်းဖြည်း ရော်လာရာမှ ဝါလာခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက်တွင် မူ သူတို့ ယုယခဲ့၊ ပြုစုခဲ့၊ ချစ်ခဲ့သော စပါးပင်ကလေးများ သည် သေသွားကြသည်။

“ကျွန်တော် စပါးပင်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ငိုငံနေမိတယ်” ဟု ဟာစရီပါးက ပြောသည်။ လယ်ကွက်တိုင်းတွင် လည်း လယ်သမားများ သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ငူငူကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သူ့စပါးပင်ကလေးတွေ အ ဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ထိုညက ဟာစရီပါးသည် တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်။ မနက်မိုးလင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာကာ ဝရန်တာအောက်က ကပြင်တွင် သားအဖတတွေ ပိုင်းထိုင်ကြသည်။

“ဒီတစ်မိုးတော့ စပါးစိုက်လို့ မမီတော့ပါဘူး” ဟု အဖေက ပြောသည်။ ခဏကြာလျှင် နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ဆန်အိုးများ ကို လှန်နေသော အမေအသံကို ကြားရသည်။ ထိုဆန်သည် နောက်စပါးရိတ်ချိန်အထိ ချွေချွေတာတာ စားရန် ချန်ထားသည့် ဆန်ကလေး ဖြစ်၏ ။ အမေသည် ဆန်ထည့်သည့် စဉ်အိုးများ ကိုကြည့်ကာ ဘယ်နှစ် လလောက် ခံမည် ကို တွက်နေ၏ ။ ဒီအထဲမှာ နတ်တင်တာတို့ ဘာတို့ နတ်လိုက်ရင် တို့မှာ

နှစ် လစာလောက်ပဲ ဆန်ရှိတော့တယ်” ဟု တွေးမိသည်။ အမေသည် စပါးစည်ထဲမှ ထွက်လာကာ...

“ကိုရင်ရေ၊ လေးလစာလောက်တော့ ကျန်သေးတယ်တော် ရေ၊ ဒီကြားထဲမှာ လဲ အသီးကလေး၊ အရွက်ကလေး၊ သစ်ဥသစ်ဖုကလေးကို စားရမှာ ပေါ့တော် ” ဟု အမေက အားရဝမ်းသာ ပြော၏ ။

ဤတွင် သူတို့အားလုံးသည် စိတ်အေးသွားကြဟန်ဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ် နိုင်ကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဟာစရီပါးသည် တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် ဖြစ်နေသော အမေကို သူတွေ့ရသည်။ ပရိုးဒစ်က သူမိန်းမကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆန်မရှိတော့လည်း တခြားကြံဖန်စားကြတာပေါ့၊ ကလေးတွေ ကိုသာ ကျွေးလိုက်ပါ” ဟု အားပေးသည်။

သူတို့တင် မဟုတ်။ အခြားသော ရွာသားများ တွင် လဲ ဘာမှမကျန်ခဲ့ကြ။ ရွာမှ ပထမဦးဆုံး ပျောက်သွားသူများ မှာ ဇာတ်နိမ့်သည့် မိသားစုများ ဖြစ်ကြ၏ ။ သူတို့သည် အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်ကြ၏ ။ ယခုနှစ် ကောက်ရိတ်ချိန်တွင် လယ်ကွက်တွေ ထဲတွင် ကောက်သင်းကောက်စရာ ဘာမျှကျန်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သူတို့ သိကြလေပြီ။ သူတို့အကြောင်းကို မည် သူကမျှစကားထဲ ထည့်မပြောကြ။ ဤသူတို့သည် ပြည်နယ်၏ မြို့တော် ကြီး ဖြစ်သော ကာလကတ္တားမြို့သို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်းကို အားလုံး သိနေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် မူ အိမ်က ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်မရှိတော့သော အိမ်များ မှာ အဖေများ နှင့် သားများ ၏ အလှည့်ကို ရောက်လာပေတော့မည် ။ ထို့နောက်တွင် မိသားစုအားလုံးပင် မြို့တော် ဆီသို့ သွားကြရတော့မည် ။

အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကာလကတ္တားကို ပြောင်းသွား ကြသည့်အခါတွင် ဟာစရီပါးတို့ မိသားစု စိတ်မကောင်းကြ။ သူတို့တတွေ သည် တစ်လျှောက်လုံး နေလာခဲ့ရသည့် အိမ်နီးနားချင်းများ မဟုတ်ပေလား။ အဘိုးအိုအဖေသည် ထွက်ခါနီး တွင်

မြေအိုးများ နှင့် သူတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် တစ်ဆက်လုံး ထွန်းခဲ့သည့် မီးအိမ်ကလေးကို ရိုက်ခွဲပစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ထားသည့် နတ်ဘုရားကားများ ကို လိပ်ကာ အိပ်ရာလိပ်ထဲသို့ ထည့်၏ ။ သွားခါနီး တွင် ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေသည် မိသားစုနှင့်အတူ တောင်ဘက်သို့ ထွက်ရမည့် အစား မြောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြီးမှ ကွေ့ပတ်ပြီး မိသားစုကို အမီလိုက်ရမည် ။ ဤနည်းဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးများ ကို လမ်းလွဲအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သားအကြီးသည် သူမသွားခင်တွင် လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ကြက်တူရွေးကို လွှင့်ပစ်ခဲ့၏ ။ ကြက်တူရွေးသည် လွတ်လပ်စွာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားရမည့် အစား ဘာမှမလုပ်တတ်သည့်နယ် ကြောင်တက်တက်ဖြင့် အတောင်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင် မူ ဖုန်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်စ ပြု သွားသော သမင်များ နောက်သို့ တစ်ချုံမှတစ်ချုံ ကူးရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

သို့ဖြင့် တစ်မိုးတွင် :လုံး မိုးစက်စက်မျှမရွာဘဲ ဆောင်းတွင် :သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းသီးထပ်ကလေး စိုက်နိုင်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရေတစ်စက်မျှ မရှိဘဲ မည် သည့်သီးနှံမျိုးကို စိုက်နိုင်ဦးမည် နည်း။ စပါးကို မဆိုထားနှင့် ဘူးကလေးမှ မစိုက်နိုင်၊ ကန်စွန်းဥကလေးမှ မစိုက်နိုင်။ ထိုအချိန်၌ ကား ဟာစရီပါးသည် အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ကောင်တည်းသော နွားကြီးဘာဂမှာ လည်း အရိုးပေါ် အရေတင်လျက် ရှိလေပြီ။ ဖွဲကလေး နှမ်းဖက်ကလေး မပြောနှင့် ကောက်ရိုးကိုပင် မကျွေးနိုင်သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သူတို့အိမ်ကလေးကို မိုးနေသည့် ငှက်ပျောပင်သုံးပင်ကို ခုတ်၍ ငှက်ပျောဘူကို ကျွေးခဲ့၏ ။ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်လို့ အရောက်တွင် လျှာကြီးတန်းလန်းထွက်၍ လဲနေသော သူနွားကြီးကို ဟာစရီပါး တွေ့ရသည်။ သည်ပုံကိုကြည့်ရလျှင် သူတို့ နယ်တစ်ဝိုက်က ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တွေ သေကြကြေကြီးမည် မှာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ပြီ။

အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မြို့များ မှ နွားကုန်သည်များ သည် ခွေးသေကောင်အနီးတွင် လင်းတတွေ အုံလာသကဲ့သို့ သူတို့ရွာများ သို့ ရောက်လာကြသည်။ အသက်မသေ

ကျန်နေသော ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ ကို ဝယ်ယူကြသည်။ နွားတစ်ကောင် ငါးဆယ်၊ ကျွဲတစ်ကောင် တစ်ရာနီးပါး ပေးဝယ်ကာ ဝယ်၍ ရသမျှကို လော်ရီကားကြီးများ ဖြင့် တင်သွားကြသည်။

“ဒီလောက်ပဲ စိတ်ထိခိုက် မနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်နှစ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ပြန်ဝယ်နိုင်မှာ ပါ” ဟု ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အားပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ကျွဲ နွားများ ၏ တန်ဖိုးမှာ ဆယ်ဆလောက် တက်နေမည် ကိုမူ ဖွင့်ပြောခြင်း မပြုကြ။ နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် အမဲသားသည်များ သည် ကျွဲနွား အသေကောင်များ ကို လာဝယ်ဖို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ပေးသည့်ဈေးနှုန်းမှာ နွားအသေတစ်ကောင်ကို ဆယ့်ငါးကျပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

နိဝင်ဘာလသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွဲနွားတွေ မရှိတော့သဖြင့် လယ်သမားတို့ မီးလုံရန် နွားချေးလည်း မရှိတော့။ ထမင်းချက်ရန် ထင်းလည်း မရတော့။ နွားနို့လည်း မရတော့။ ကလေးတို့၏ ရယ်သံကိုလည်း မကြားရတော့ပြီ။ သူတို့ ဝမ်းဗိုက်များ သည် ဘောလုံးကြီးများ လို ပူလာကြ၏ ။ ဝမ်း ရောဂါ သန်ကျရောဂါ နှင့် အဖျား ရောဂါ ကြောင့် ကလေးများ စွာ သေကြေပျက်စီးကြသည်။ ထိုကလေးများ သည် ငတ်မွတ်ခြင်း၏ သားကောင်များ သာ ဖြစ်ကြသည်။

ဇန်နဝါရီလလယ်လောက်တွင် ခရိုင်မြို့ကြီးတွင် အစားအစာများ ကို ဝေငှနေသည်ဆိုသည့် သတင်းရောက်လာသည်။ ထိုမြို့မှာ သူတို့ ဘန်ကူလီရွာကလေးနှင့် မိုင်နှစ် ဆယ်ဝေး၏ ။ အစတွင် မည် သူမျှ မသွားချင်ကြ။

“တို့က လယ်သမားပဲ၊ သူတောင်းစားမှ မဟုတ်တာ” ဟု အချင်းချင်း ပြောကြသည်။

“ကျုပ်တို့က မရေး မကြီးဘူးဗျ မိန်းမတွေ နဲ့ ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ သူက ဒါနပြုတာပဲ။ ဘာမယူနိုင်စရာ ရှိသလဲ” ဟု ဟာစရီပါးက ဆင်ခြေပေးသည်။

ထို့နောက်တွင် အစိုးရအာဏာပိုင်များ ရွာများ သို့ ရောက်လာကြကာ

ခေါင်းပါးရေး စခန်းများ ဖွင့်ပေးကြသည်။ ရွာများ တွင် အလုပ်စခန်းတွေ ဖွင့်ပေးကာ တူးမြောင်းများ ကို အတူးခိုင်းသည်။ လမ်းတွေ ပြင်သည်။ ကန်ကြီးတွေ ကို ဆယ်သည်။ တာရီးကို ဖို့သည်။ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တို့ကို ရှင်းကာ သစ်ပင်များ စိုက်ရန် ကျင်းများ တူးသည်။

“အစိုးရက တစ်နေ့လုပ်ခအ ဖြစ် ဆန်တစ်ပြည်စီ ဝေတယ်၊ ဒီတစ်ပြည်နဲ့ တစ်အိမ်ထောင်လုံး ဘယ်နှယ်လုပ်စားလို့ ရမှာ လဲဗျာ၊ ရေဒီယို ကတော့ သည့်ပြင်နေရာတွေ မှာ ဆန်အလုံအလောက်ရှိတယ်လို့ ကြေညာတာပဲ” ဟု ပြောကြသည်။

ဇန်နဝါရီ ၂၀ ရက်လောက်တွင် ကြောက်စရာ သတင်းဆိုးများ ကို ကြားရသည်။ ဂေါရနီနတ်ကွန်းအနီးရှိ ရေတွင် မှာ ရေခန်းသွားပြီဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်၏ ။ အချို့က သေချာအောင်ဆိုကာ ဆင်းကြည့်ကြသည်။ တကယ်ပင် ခန်းသွားလေပြီ။ ဤတွင် မြူနီစီပယ် အာဏာပိုင်တို့က ကျန်သေးသည် အခြားရေတွင် သုံးတွင် မှ ရေကို မှုတသုံးစွဲရန် စီမံရသည်။ ရေကို ခွဲတမ်းဖြင့် သုံးရသည်။ ပထမတွင် တစ်အိမ်ထောင် တစ်နေ့လျှင် ရေတစ်ပုံးရသည်။ ထို့နောက် ပုံးဝက်။ ထို့နောက် တစ်ယောက် ကို ရေတစ်ခွက်၊ ထိုရေတစ်ခွက်ကို ရေပေးသည့် နေရာတွင် ချက်ချင်း သောက်ရသည်။ သို့ဖြင့် ရေပေးသည့် သူကြီးအိမ်ရှေ့တွင် လူတန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မခန်းသေးသည့် ရေတွင် တစ်တွင် နားတွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားရသည်။ မြောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ဆင်ရိုင်းအုပ်များ က ရေငတ်၍ ရေကန်တွေ နားသို့ ဆင်းလာကြသည်။ အနားသို့ ရေခပ်သွားသူမှန်သမျှကို လိုက်နင်းကြသည်။

လယ်ကွင်းများ အားလုံးမှာ ပပ်ကြားတွေ အပ်နေလေပြီ။ သစ်ပင်တို့တွင် လည်း အရွက်တွေ မရှိတော့။ ချုံပုတ်ကလေးများ မှာ မူ ခြောက်သယောင်းနေကြလေပြီ။

ဟာစရီပါးတို့၏ ခံနိုင်ရည်သည် တဖြည်းဖြည်း နည်းလာလေပြီ။ တစ်နေ့တွင် မူ အဖေ ပရီးဒစ်က မိသားစုများ အားလုံးကို ခေါ်သည်။ အားလုံးရောက်သည့်အခါတွင် ဒိုတီကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသည့် ဆယ်တန်ငါးရွက်နှင့် ကျပ်ပြားနှစ် ပြားကို ထုတ်ကာ ဟာစရီပါးကို ပေးသည်။

“မင်းက သားအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ မင်းသားမယားတွေ ခေါ်ပြီး

ကာလကတ္တားကို သွားကြပေတော့၊ ဟိုရောက်လို့ ပိုက်ဆံကလေး ဘာလေး စုမိရင်လည်း အဖေတို့ဆီ ပို့ပေါ့၊ တို့ငတ်မသေအောင် မင်းကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာ ပဲ”

ဟာစရီပါးသည် မြေကြီးတွင် ထိုင်ချကာ အဖေ၏ ခြေအစုံကို

ဦးခိုက်ကန်တော့၏ ။ အဖေသည် သားကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်သည်။ ထို့နောက် ပခုံးကိုဆုပ်သည်။ ဟာစရီပါးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏ ။ မိန်းမများ သည် သူတို့သားအဖကို ကြည့်နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အရုတ်တက်သည်နှင့် ဟာစရီပါးတို့ မိသားစုသည်

သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကြသူများ အား လှည့်၍ ပင် မကြည့်တော့ဘဲ ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဟာစရီပါးက သမီးကြီး အမွှာရစ်တာနှင့် အတူ ရှေ့မှ သွားသည်။ သူ့ဇနီး အာလောကက ဆာရီအစိမ်းလေးဝတ်ပြီး သားနှစ် ယောက် နှင့် နောက်မှ လိုက်၏ ။ ဟာစရီပါး၏ ပခုံးပေါ်တွင် ဇနီးသည် ထုပ်ပေးထားသည့် အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ထမ်းထားသည်။ အဝတ်ထုပ်ထဲတွင် မူ အဝတ်အနည်းငယ်နှင့် သူတို့ လက်ထပ်စဉ်က သတိုးသမီးဘက်မှ လက်ဆောင်ရခဲ့သော ဖိနပ်ကလေးတစ်ရုံ ပါသည်။ သူတို့အဖို ယခုအကြိမ်သည် သူတို့ရွာမှ အဝေးဆုံးခရီးကို သွားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သားငယ်နှစ် ယောက် ဖြစ်သည့် မာနူးနှင့် ရှမ်းဘူးတို့မှာ စွန့်စားခန်းကြောင့် မြူး ထူးခုန်ပေါက်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် တော့ ကြောက်လိုက်တာဗျာ၊ ရှေ့မှာ ဘယ်လိုများ နေရမလဲနဲ့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေတာပဲ” ဟု ဟာစရီပါးက ပြောသည်။

•••

အခန်း(၄)

အခန်း(၄)

ခြေကျင်တစ်မနက်၊ လှုပ်ရှမ်းနေသည့် ဘတ်စ်ကားထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ပြည့်ကျပ်နေသည့် တတိယတန်း မီးရထားတွဲတစ်တွဲ ထဲတွင် တစ်ညလွန်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဟာစရီပါးတို့ မိသားစုသည် ကာလကတ္တားမြို့မှ ဘူတာရုံကြီးနှစ် ခုအနက် တစ်ခု ဖြစ်သော ဟောင်ရာဘူတာရုံကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့မြင်ရသော ရှုခင်းကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေကြသဖြင့် စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာနေသော လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ရောပါသွားကြ၏ ။ ပစ္စည်းတွေ ၊ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်လာသည့် ကူလီများ ၊ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ရောင်း ချနေကြသည့် ဈေးသည်များ က ပြည့်လျက်။ သူတို့တစ်သက်တွင် ထိုမျှလောက် ပေါများ နေသည့် အရာများ ကို တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ လိမ္မော်သီးကြီးတွေ ၊ ဖိနပ်ပုံတွေ ၊ ဘီးတွေ ၊ ကတ်ကြေးတွေ ၊ သောခလောက်တွေ ၊ မျက်မှန်တွေ ၊ လက်ကိုင်အိတ်တွေ ၊ ခြုံစောင်ကြီးတွေ ၊ ဆာရီတွေ ၊ ဒိုတီတွေ ၊ သတင်းစာတွေ ၊ ထို့နောက် အမျိုးမျိုးသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ ၊ ဆားနူးတွေ က ခရီးသည်တွေ ထဲတွင် အနှံ့လျှောက်သွားကာ ဂင်္ဂါ ဖြစ်ရေကလေး တစ်စက်ကို ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်၍ ပေးရုံဖြင့် ပြားနှစ် ဆယ် အလှူခံသွားကြသည်။ ဖိနပ်တိုက်သူ၊ ဆားဖုတ်သူ၊ ဖိနပ်ချုပ်သူ၊ လျှောက်လွှာစာရေး ၊ ဗေဒင်ဆရာတို့က တကြော်ကြော် လှမ်းခေါ်နေကြသည်။ ဟာစရီပါးတို့ မိသားစုသည် ကြက်သေသေနေကြသည်။ ဟောင်တီးယောင်ချာ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့လိုပင် သူတို့အနီးရှိ ခရီးသည်များ စွာ တို့သည်လည်း ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေကြသည်။

“တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး၊ ဒီနေ့ည ဘယ်မှာ များ သွားအိပ်ရမလဲ” ဟု ဟာစရီပါး သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်သည်။

သူတို့ မိသားစုသည် လူအုပ်ကြားထဲတွင် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေကြ၏ ။ ဘူတာရုံချောင်ကလေး တစ်ချောင်ထဲတွင် အိုးအိမ်လုပ်ပြီး အတည်တကျ နေထိုင်သည့်

မိသားစုတစ်စုကို လှမ်းကြည့်မိ၏ ။ သူတို့တစ်တွေ မှာ ဟာစရီပါးတို့လိုပင် မိုးခေါင်သဖြင့် ဘီယာနယ်မှ ရောက်လာကြသည့် လယ်သမားများ ဖြစ်သည်။ ဘင်္ဂါလီ စကားကိုလည်း ကောင်းကောင်းမတတ်။ ယခုဆို ကာလကတ္တားသို့ ရောက်လာသည်မှာ တစ်လကိုးသီတင်းမျှ ရှိလေပြီ။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ပိုးထားသည့် အထုပ်အပိုးများ အပြင် သံမန်တလင်းပေါ်တွင် ချထားသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက် များ နှင့် မီးဖိုကလေးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။ သူတို့က ဘူတာရုံသို့လာ၍ စခန်းချနေကြသူများ အား မောင်းထုတ်သည့် ပုလိပ်များ ကို သတိထားရန် ဟာစရီပါးတို့ကို သတိပေးကြသည်။ ဟာစရီပါးက သူတို့ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စကို သူတို့ထံတွင် စုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရကြသေး။ အငတ်မခံနိုင်သဖြင့် ကလေးများ ကို ပလက်ဖောင်းသို့လွှတ်ကာ တောင်းရမ်းခိုင်းရကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည်။

သူတို့မျက်နှာများ ပေါ်တွင် အရှက်ကို ဖုံးကွယ်၍ မရ။ သူတို့ရွာမှ ကောင်လေး တစ်ယောက် မှာ ဘာရားဘဇာဒေါ် ဈေးကြီးတွင် ကူလီလုပ်နေကြောင်း၊ သူထံသွား၍ စုံစမ်းကြည့်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဟာစရီပါးက ပြောပြသည်။ သွား၍ စုံစမ်းနေစဉ် ဇနီးနှင့် သားသမီးများ ကို သူတို့နှင့်အတူ ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ပြောကြ၏ ။ ဟာစရီပါးသည် ကူညီဖော်ရသဖြင့် အားတက်သွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စမုဆာသွား၍ ဝယ်ပြီး သူတို့နှင့် အတူတကွ အားလုံးကို ကျွေးသည်။ သူတို့တစ်တွေ အားလုံးမှာ ယမန်နေ့ကတည်းက ဘာမျှ မစားခဲ့ကြသေး။ ဟာစရီပါးသည် ဘူတာရုံထဲမှ လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘူတာထဲသို့ တောမှ ခရီးသည်တစ်ဦး ရောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဈေးသည်များ သည် အနားသို့ ပိုင်းအုံလာကြကာ ဘောလ်ပင်၊ သကြားလုံး၊ ထီလက်မှတ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများ ကို လာ၍ ရောင်း ကြသည်။ သူတောင်းစားများ က သူ့အနားသို့ ပိုင်းအုံလာကြသည်။ ကိုယ်ရေ ရောဂါ သည်များ က သူ့အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲကြသည်။ ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လေမုန်တိုင်းကြီး တိုက်သည့်နယ် သူ့ရှေ့တွင် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသော လော်ရီကားများ ၊ တက္ကစီကားများ ၊ ဘတ်စ်ကားများ ၊

လက်တွန်းလှည်းများ၊ စက်တပ်စက်ဘီးများ၊ လန်ချားများ၊ မြင်းရထားများ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ၊ စက်ဘီးများကို မြင်ရသည်။ ကြောက်ဖိယံ ဆူညံမြည် ဟည်းသံများ ကြားတွင် ထိုယာဉ်ရထားပေါင်းစုံတို့သည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ဆိုက်ကားဟွန်းသံ၊ ဘက်ထရီဟွန်းများ နှိပ်သံ၊ စက်သံ၊ မော်တော် ကားများ မှ လေဟွန်းသံ၊ လှည်းများ မှ ခလောက်သံ၊ မြင်းရထားများ မှ ချုံသံ၊ လောက်စပီကာများ မှ အသံတို့သည် အဆူပြု င်နေကြသကဲ့သို့ အားကျမခံ ဆူညံမြည် ဟည်းနေကြသည်။ သောက်ကျိုးနည်း နားတွေကိုအူပြီး ခေါင်းတွေ ကိုက်နေတာပဲ။ မိုးချန်းသံထက်တောင် မြည် ပါသေးလားဟု ဟာစရီပါး အောက်မေ့မိသည်။

ထိုဆူညံသံများ အကြားတွင် ယာဉ်ရထားများကို လမ်းပြနေသည့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ယာဉ်ထိန်းပုလိပ် တစ်ယောက် သူ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သူတို့ရွာက ကောင်လေး အလုပ်လုပ်သည့် ဘာရားဘဇားကို မည် သို့သွားရမည် ဟု မေးရန် ဟာစရီပါးသည် ပုလိပ်ထံသို့ လာခဲ့၏ ။

ပုလိပ်က လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် တုတ်ဖြင့် သံယက်မကြီးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် မိုးသို့ လုနေသည့် အဆောက်အအုံကို လှမ်း၍ ပြသည်။ “သွား သွား၊ တံတား ဟိုးဘက်မှာ ” ဟု သူ့ကို အော်ထုတ်လိုက်၏ ။

ထိုတံတားမှာ ကာလကတ္တားနှင့် ဟောင်ရာရပ်ကွက်ကို ဆက်သွယ်ထားသည့် တံတား ဖြစ်၏ ။ ဟူဂလီမြစ်ကို ဖြတ်ထားသည့် တံတား ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသွားအလာ အများ ဆုံးသော တံတား ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

လူတစ်သန်းကျော်နှင့် ထောင်ပေါင်းများ စွာ ယာဉ်များ သည် အဟုန်ပြင်းသော ရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခုလို ဖြတ်သွားကြသည်။ ဟာစရီပါးသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပစ္စည်းများ ကို ပုံရောင် နေကြသည့် လမ်းဘေးစုးသည်များ ကြားက လူရေစီးကြောင်းထဲတွင် ညှပ်ပါသွား၏ ။ ယာဉ်ကြောကြီး ခြောက်ခုပေါ်တွင် မော်တော် ကားတန်းကြီးသည် တန်းစီ၍ သွားနေသည်။ ကားတန်းကြီးက မျှော်၍ ပင် မဆုံးနိုင်တော့။ လော်ရီကားများ က ဓာတ်ရထားများ ကို ကျော်တက်ရန် အပြင်းမောင်းလာကြသည်။

အနီရောင် နှစ် ထပ်ဘတ်စ်ကားကြီးများ တွင် လူတွေ ပြည့်နက်လျက် ရှိရုံမျှမက ဘေးတွင် ခိုလိုက်သူများ ကို အပြတ်လိုက် မြင်နေရသည်။ တချို့ဘတ်စ်ကားများ မှာ လူတွေ ပြတ်သိပ်ပြီး စောင်းစောင်းကြီး ဖြစ်နေကာ ဘေးစောင်း လဲကျသွားတော့မည် ထင်ရ၏ ။

သေတ္တာကြီးတွေ ၊ ပိုက်လုံးကြီးတွေ ၊ စက်ယန္တရားကြီးတွေ ဘေးတွင် ပစ္စည်းတွေ ကိုတင်၍ တွန်းလာသည့် လက်တွန်းလှည်းများ ကိုလည်း မြင်ရသည်။ လက်တွန်းလှည်းတွန်းသူများ မှာ ကြွက်သားတွေ အပြိုင်းအရှိုင်း ထနေကြသည်။ ကူလီများ မှာ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ကို ထမ်းကာ မနိုင်တနိုင်ဖြင့် သယ်လာကြသည်။ တချို့က စည်ကြီးတွေ ကို ထမ်းပိုးရှေ့နောက်တွင် ဆွဲ၍ ထမ်းလာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဆိတ်အုပ်များ ၊ နွားအုပ်များ ကလည်း ယာဉ်ရထားတွေ ကြားထဲတွင် ဖြတ်နေကြသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆိတ်များ ၊ နွားများ သည် ကားသံများ ကြောင့် ကြောက်လန့်ကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ “တိရစ္ဆာန်တွေ ဘယ်လောက်များ ကြောက်လိုက်ကြမလဲ” ဟု တွေး မိရင်း ဟာစရီပါးသည် တောကအလှ၊ တောကအေးချမ်း ငြိမ်သက်မှု ကို လွမ်းလာသည်။

တံတားတစ်ဖက်တွင် မူ ယာဉ်ရထားများ သည် ပို၍ ပင် ရှုပ်ထွေးများ ပြားလာသည်ဟု ထင်ရ၏ ။ ထိုစဉ် ဟာစရီပါးသည် လူနှစ် ယောက် တင်၍ ဆွဲလာသော လန်ချားကို မြင်လိုက်ရသည်။ “အလိုလေး၊ ကာလကတ္တားမှာ လူမြင်းတောင် ရှိပါကလား” ဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏ ။ ဟာစရီပါး တစ်သက်တွင် လန်ချားကို ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်းပေတည်း။

ဈေးကြီးနားသို့ နီးလာသည့်အခါ လူတွေ ၊ ပစ္စည်းတွေ ကုန်တွေ ကို တင်လာသည့် လန်ချားများ ကို တွေ့ရသည်။ ဟာစရီပါးသည် လန်ချားများ ကို ငေးကြည့်ရင်း သူတို့မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတွက် လန်ချားဆွဲလျှင် ကောင်းမည် လောဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ့တွင် လန်ချားဆွဲနိုင်လောက်အောင် အားရှိပါမည် လော မဆိုနိုင်။

ဘာရားဘဇားခေါ် ဈေးကြီးသည် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တိုက်တွေ ကလည်း အမြင့်ကြီးတွေ ။ သည်လောက်မြင့်သည့်

အဆောက်အအုံကြီးတွေ ပြိုကျမသွားဘဲ မားမားကြီးရပ်နေအောင် မည် သို့များ ဆောက်ထားကြလေသည် မသိ။ လမ်းကျဉ်းကလေးတွေ ၊ လမ်းကြားကလေးတွေ ၊ လမ်းမြှောင်ကလေးတွေ ထဲတွင် လည်း ဈေးဆိုင်ကလေးတွေ ၊ တိုက်ဆိုင်ကြီးတွေ ၊ အလုပ်ရုံကြီးတွေ နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ တဝီဝီအလုပ်လုပ်နေသော ပျားအုံကြီးတစ်အုံနှင့် တူနေသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လည်း လက်ကောက်ကလေးများ ၊ ဆွဲကြိုးကလေးများ ၊ ပန်းများ ကို ရောင် ၊ နေသူများ နှင့် ပြည့်နေသည်။ ကလေးငယ်များ က တောင်လိုပုံနေသော ဘင်္ဂလားနှင့် ဆီပွင့်ကြီးများ ၊ စံပယ်ပန်းများ ၊ အိန္ဒိယရွှေဒင်္ဂါးပန်းများ နောက်တွင် ထိုင်ကာ အဖူးကလေးတွေ ၊ အငုံကလေးတွေ ကို ရွေးပြီး စပါးအုံးမြွေလုံးပတ်လောက်ရှိသည့် ပန်းကုံးကြီးများ ကို သီနေကြသည်။ သူတို့လည်တွင် လည်း ရွှေကြိုးကလေးများ ဖြင့် သီထားသည့် ပန်းကုံးများ ကို ဆင်ထားကြ၏ ။

ပန်းရနံ့တွေ က မွှေးလွန်းသဖြင့် ဟာစရီပါးသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သျှိုဝနတ်ဘုရားကို တင်ရန် ပန်းဆယ်ပြားဖို့ ဝယ်သည်။ လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် သျှိုဝနတ်ကွန်းကလေးတစ်ခုကို သူ တွေ့ရသည် မဟုတ်လော။ ဟာစရီပါးသည် နတ်ကွန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ရွာက ကောင်လေးကို မြန်မြန်ရှာတွေ့အောင် မှိုင်းမဖို့ ဆုတောင်း၏ ။

ထို့နောက်တွင် ဟာစရီပါးသည် ဆိုင်တန်းကြီးတစ်တန်းနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုဆိုင်တန်းကြီးမှာ အခြားမည် သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ မရောင် ၊ ဘဲပုလင်းကလေးတွေ ၊ ဖန်ပြွန်ကလေးတွေ ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ရေမွှေးများ ကိုသာ ရောင် ၊ သည့်ဆိုင်များ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အမိုးမိုးထားသည့်ရုံထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သည့်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဖန်ထည်များ ၊ ရွှေထည်များ နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများ ကို ရောင် ၊ သည့် ဆိုင်တန်းများ ဖြစ်သည်။ ဟာစရီပါးသည် သူ့မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်။ ရွှေထည်များ သည် သံတိုင်နောက်ကွယ်တွင် ရောက်နေသည့် အကျဉ်းသားများ လို သူတို့ပစ္စည်းတွေ ထားရာ ကြက်တူရွေး လှောင်အိမ်လို ဆိုင်ကလေးများ ထဲတွင် အစီအရီ ထိုင်နေကြ၏ ။ လှပသည့်ဆာရီများ ကို ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးများ က သံတိုင်များ အနီးတွင် ကပ်ကာ

ဈေးဝယ်နေကြသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာ သည်များ သည် သူတို့ မီးခံသေတ္တာကြီးများ ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များ နေကြသည်။ ချိန်ခွင်ကလေးများ ဖြင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ချိန်တွယ်နေကြသည်။ ဆာရီ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် သံတိုင်နားသို့လာ၍ ကြည့်နေကြသည့် အမျိုးသမီးများ ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။ သူတို့ရွာမှာ ကဲ့သို့ ကာလကတ္တာတွင် လည်း ရွှေသည်များ သည် ရွှေပေါင်ခံကြဟန် တူသည်။

ရွှေဆိုင်တန်းအလွန်တွင် ဆာရီဆိုင်တန်းကြီး ရှိလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အမျိုးသမီးများ သည် လှပစွာ ဖြန့်ခင်းထားသည့် ဆာရီများ ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင် သတို့သမီးဝတ်စုံများ ရောင် :သည့် ဆိုင်ရှေ့တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေကြသည်။ ထိုဆိုင်များ မှ ဆာရီများ မှာ တစ်ထည်လုံး ရွှေစင်းတွေ အိနေသည်။

ထိုနေ့က နေပူလွန်းသဖြင့် ရေသည်များ မှာ ဂလိုင်ကလေးတွေ လုပ်ကာ

ရေရောင် :၍ မလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဟာစရီပါးသည် ရေဆာလာသဖြင့် ရေငါးပြားဖိုး ဝယ်သောက်လိုက်၏ ။ အထုပ်အပိုးတွေ ကို ထမ်းလာသည့် ကူလီ တစ်ယောက် ကို မြင်တွေ့တိုင်း သူတွေ့လိုသည့် ကောင်လေးကို မေးမြန်းကြည့်၏ ။ ထိုမျှ များ ပြားလှသော လူအုပ်ကြားထဲတွင် သူတွေ့လိုသည့် သူတို့ရွာက ကောင်လေးကို တွေ့ဖို့ဆိုသည်မှာ နတ်သိကြား ဆင်းလာ၍ ရှာပေးမှသာ တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည် ။ သို့တိုင်အောင် ဟာစရီပါး အားမလျော့။ သူတို့ရွာက ကောင်လေးကို ညနေမိုးချုပ်အထိ လည်ရှာသည်။ ဈေးကြီးထဲမှာ ခြေကျင် လျှောက်ရှာနေရခြင်းသည် တစ်တုံးထွန် လယ်တစ်ကွက်ကို လုပ်ရသည်ထက် ပင်ပန်းသည်ဟု သူထင်သည်။ ပင်ပန်းလွန်းမက ပင်ပန်းလာသည့်အခါ၌ ဟာစရီပါးသည် ငှက်ဖျော်သီး ငါလုံးကို ဝယ်ကာ ဟိုမေးသည်မေးဖြင့် တံတားကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။

ကလေးတွေ က ငတ်နေသည့် စာကလေးတစ်အုပ်လို ငှက်ဖျော်သီးကို

မြင်သည်နှင့် သူ့ဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ ထိုနေ့ည၌ သူတို့မိသားစုသည် ဘူတာရုံထဲက သမံတလင်းပေါ်မှာ ပင် အိပ်ကြရ၏ ။ ထိုညက ပုလိပ်တို့ဘူတာကို လာရောက်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုသဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရလိမ့်မည် ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဟာစရီပါးသည် သားကြီး မာနူးကိုခေါ်ကာ ဘာရားဘဇာ ဈေးကြီးထဲတွင် မနေ့က မရောက်ခဲ့သေးသည့် အပိုင်းဘက်သို့ လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနေရာမှာ ဒန်အိုးတန်းနှင့် သံဖြူတန်း ဖြစ်၏ ။ ထိုနေရာတွင် ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသည့် အလုပ်သမားများ သည် ဘီဒီဆေးလိပ်ကလေးများ ကို လိပ်နေကြသည်။ သူတို့ဆေးလိပ် လိပ်နေသည့် ဆိုင်ခန်းကလေးများ မှာ မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် သူတို့မျက်နှာများ ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ဟာစရီပါးသည် သူ့စကားကို အဖက်လုပ်၍ နားထောင်မည် သူတစ်ဦးကို တွေ့သည်နှင့် သူတို့ရွာက ကောင်လေး၏ အမည် နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြကာ စုံစမ်းကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကောက်ရုံးပုံထဲတွင် ဆန်တစ်စေ့ကို လိုက်ရာနေသည့်နယ် မည် သို့ တွေ့နိုင်မည် နည်း။ သူပြောသည့် ရုပ်မျိုးရှိပြီး သူပြောသည့် နာမည် ဖြစ်သည့် ပရမ်းကူးမားဆိုသည့် ကူလီတွေ ရာချီရှိပြီး ရှိပေလိမ့်မည် ။ ထိုနေ့ညနေတွင် လည်း ဟာစရီပါးသည် ငှက်ပျောသီး လေးငါးလုံးကို ဝယ်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ပါသမျှ ကလေးကို သူတို့နှင့် အတူနေသည့် ဘီဟာက မိသားစုကို ခွဲဝေပေးလိုက်ရသေးသည်။

တတိယနေ့ လွန်မြောက်သည့်နောက်တွင် မူ ဟာစရီပါးတွင် ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ပြီ။ ငှက်ပျောသီးလည်း မဝယ်နိုင်တော့ပြီ။ ဤတွင် ဟာစရီပါးသည် မာနူးကြီးသော လယ်သမား တစ်ယောက် မလုပ်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရ၏ ။ ဘူတာကြီးရှိ သူ့စခန်းသို့ မပြန်မီတွင် ဟာစရီပါးသည် လမ်းဘေးတွင် တွေ့သမျှ သစ်သီးခွံများ နှင့် သစ်သီးအပွဲများ ကို ကောက်လာခဲ့သည်။

“ညနေပိုင်းတုန်းက ငါ့မိန်းမက သမီး အမွှာရစ်တာကို ဘူတာရုံအဝင်ဝမှာ သွားပြီးတောင်းဖို့ ပြောနေသံကြားတယ်၊ သမီးကလေးက ငိုနေလေရဲ့ ၊ သူတို့အမျိုးက လယ်သမားတဲ့၊ သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဟာစရီပါးတို့ မိသားစုသည် ထိုမျှ အောက်တန်းကျသည့် အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်။ သို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည ထိုင်၍ ငုတ်တုတ်အငတ်ခံကြသည်။ သို့ရာတွင် မနက်လင်းသည့်အခါတွင် မူ သူတို့သမီးလေးနှင့် သားနှစ် ယောက် ကို ဘူတာရုံအပေါက်ဝသို့ လွှတ်လိုက်ကြ၏ ။ ထိုနေရာတွင် လူချမ်းသာ ခရီးသည်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်ကားများ ၊ တက္ကစီများ

ပေါ်မှ ဆင်းလာတတ်ကြသည် မဟုတ်လော။

ဟာစရိပါးကား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဘာရားဘဇားသို့ ထွက်၍ ရှာပုံတော် ဖွင့်မြဲ ဖွင့်သည်။ သံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် ချယ်ဂါရီပေါ်သို့ သံချောင်းလုံးကြီးများ ကို တင်နေကြသည်။ ထိုအထဲမှ ကူလီ တစ်ယောက် သည် သွေးတွေ တပွက်ပွက် ထိုးအန်နေသည်ကို မြင်ရ၏ ။ သူ့အဖော် ကူလီက သူ့ကိုတွဲ၍ တစ်နေရာတွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ ကူလီ၏ မျက်နှာမှာ လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ သွေးမရှိတော့ပြီ။ ထိုစဉ် သံဆိုင်ပိုင်ရှင်က ယခုထက်ထိ ချယ်ဂါရီ မထွက်ရသေးသည့်အတွက် ကူလီများ ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဟာစရိပါးသည် သူ့အနီးသို့ ပြေးလာကာ နေမကောင်းသည့် ကူလီအစား သူဝင်၍ လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏ ။ ဆိုင်ရှင်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏ ။ သို့ရာတွင် သူ့ကုန်ကို အချိန်မီ ပို့ရမည် ။ ထို့ကြောင့် ဟာစရိပါးကို ငွေသုံးကျပ်ဖြင့် ငှားလိုက်သည်။ လုပ်ခကို သွားပို့ပြီး ပြန်လာမှ ပေးမည် ဟု ဆို၏ ။

ဟာစရိပါးသည် ဝမ်းသာအားရ အခြားကူလီများ နှင့် အတူ သံချောင်းလုံးအစည်းကြီးကို ဝင်၍ ထမ်းသည်။ သူတို့ သွားပို့ရမည့် နေရာက အဝေးကြီး တံတားကြီးကိုဖြတ်၊ ဘူတာကြီးကို ကျော်ပြီးမှ ရောက်မည် ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ခရီးအကွာအဝေးကိုမူ ဟာစရိပါးကို ပြောပြခြင်းမပြု။

အလုပ်သမားများ သည် လေးလံလှသည့် သံချောင်းလုံး အစည်းကြီးများ ကို ချယ်ဂါရီပေါ်တွင် တင်၍ တွန်းလာခဲ့ကြသည်။ ကုန်းအတက် တစ်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုသံလုံးချယ်ဂါရီကြီးကို မတွန်းနိုင်တော့။ ရှေ့ကဆွဲသူလည်း မဆွဲနိုင်တော့။ ဟာစရိပါးသည် ချယ်ဂါရီကြီး တွန်းရင်း သူ့လည်ပင်းရှိ သွေးကြောများ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်သည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီး ဆီးပိတ်နေသဖြင့် ပုလိပ် တစ်ယောက် က နံပါတ်တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် အနားသို့ ရောက်လာကာ ရိုက်မည် တက်ကဲ လုပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်တွန်း” ဟု မော်တော် ကား ဟွန်းသံများ ဖုံးသွားအောင် အသံကုန်ဟစ်သည်။ ဤတွင် သူတို့အထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ကူလီ

တစ်ယောက် ချယ်ဂါရီဘီးကို ပခုံးဖြင့် နောက်မှ ထမ်းတွန်းရင်း အခြားသူများ ကိုလည်း သူလိုတွန်းရန် အော်သည်။

ညနေစောင်းတော့ ဟာစရီပါး အားကုန်လှပြီ။ သို့ရာတွင် သည်လုပ်ခသည် သူပထမဆုံးရသည့် လုပ်ခ ဖြစ်သည်။ သူ့မယားနှင့် သားသမီးတွေ ကမူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည် ။ သို့ရာတွင် သူပျော်သည်။ ညနေမိုးချုပ်တွင် ဟာစရီပါးသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဘူတာရုံစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။ သို့ရာတွင် အံ့ဩရသူမှာ သူ့မိသားစုမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဘူတာရုံသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့မိသားစု အစအနမူပင် မတွေ့ရတော့။ သူတို့နှင့်အတူနေသည့် ဘီဟာက မိသားစုလည်း မရှိတော့။ ဟာစရီပါးသည် အနီးတဝိုက်သို့ လိုက်ရှာ၏ ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဆုံး အနီးက တားရိုးပေါ်တွင် သွားတွေ့ရသည်။

“ပုလိပ်ကလိုက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့တော် ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီနေရာကို လာရင် ထောင်ထဲထည့်မယ်တဲ့” ဟု သူ့ဇနီး အာလောကက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့တွင် သွားစရာမရှိတော့။ သူတို့မိသားစုသည် တံတားကြီးကို ဖြတ်လာကာ ခြေကျင်လျှောက်နေကြသည်။ မှောင့်၍ ညဉ့်ပိုင်းရောက်လာသည့်တိုင် မြို့တော် ကြီးထဲတွင် လူတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြဆဲ။ ပိုးပရွက်တွေ လို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုးဝေ့သွားနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် သွားနေရသည့်အတွက် စိတ်လည်းညစ်လှပြီ။ မောလည်း မောလှပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့မိသားစုသည် မြို့နယ်ခေါင်တစ်နေရာသို့ ရောက်လာကြ၏ ။ အာလောကမှာ ဆာရီကြီး တလွှားလွှားဖြင့် သားအငယ်ဆုံးကို ခါးထစ်တွင် ချိထားသည်။ သမီးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထားသည်။

အကြီးကောင်မာနူးက ရှေ့မှ သူ့အဖေနှင့် လျှောက်သည်။ လူချင်းကွဲသွားမည် စိုးသဖြင့် မကြာခဏ လှမ်း၍ ခေါ်ရသည်မှာ လည်း အမောပင်။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဘာဘူစောင်တွေ ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေသူများ ကိုလည်း အများ အပြား တွေ့ရ၏ ။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလောင်းတွေ ကို စီချထားသည်နှင့်

အတူတူ။ ပလက်ဖောင်းတစ်နေရာတွင် နေရာလွတ်ကလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဟာစရီပါးသည် အမောဖြေနားရန် ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့အနီးတွင် လည်း သူတို့လို နားနေသည့် မိသားစုတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ အမေလုပ်သူက ခရီးဆောင် မီးဖိုကလေးတစ်လုံးကို ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချပြီး ချာပါတီ လုပ်နေသည်။ သူတို့မိသားစုမှာ မဒရပ်နယ်မှ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဟိန္ဒူစကား အနည်းငယ် ပြောတတ်သဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ။ ဟာစရီပါးကလည်း ဟိန္ဒူလို နည်းနည်း ပါးပါး တတ်သည်။ စကားပြောကြည့်သည့်အခါ သူတို့လည်း ရွာမှ ကာလကတ္တာ တံလုပ်မြို့ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏ ။ သူတို့က ချာပါတီကလေးကို မျှကျွေးပြီး သူတို့အနားတွင် စခန်းချရန် နေရာကလေး ဖယ်ပေးသည်။ ဟာစရီပါးသည် သူတို့တစ်တွေ ၏ ဖော်ရွေရက်ရောမှု ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာသွား၏ ။ အလုပ်ရှာနေစဉ်တွင် သူတို့နှင့် အတူ သားမယားများ ကို စိတ်ချလက်ချ ထားနိုင်လေပြီ။ ထိုနေ့ညတွင် ဟာစရီပါးသည် ပြင်းထန်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။

“လူမဆန်တဲ့ ဒီမြို့ကြီးထဲမှာ လူတွေ အလုပ်လုပ်ရင်း သေသွားတာကို မြင်နေပါလျက် သူတို့နေရာမှာ အလုပ်ကလေး တစ်ခုရအောင် မရှာနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ လဲပြီးသေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်” ဟု သူ အောက်မေ့မိသည်။

